

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΣΤΟ ΨΑΡΕΜΜΑΙ

ANNA, βασίλισσα τῆς Γιουτλάνδης, ΓΟΔΕΛΙΒ¹, γυναῖκα τοῦ βασιλεῦς Μάρκελλον. ἡ περιγνήτισσα ΜΑΔΑΙΝ, κόρη τοῦ Μάρκελλον καὶ τῆς Γοδελιβας, ἡ περιγνήτισσα ΥΓΚΑΙΑΝΑ, κόρη τῆς βα

των βασιλιάδων. Είδαν τέτοια προμηνύματα όταν πέθανε ο γέρο βασιλιάς Μάρκελλος.
ΒΑΝΟ.— Λένε, ότι αυτά τ' αστέρια με τη μεγάλην ουρά προμηνύανε θάνατο στής πριγκηπέσσης.
ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Λένε... λένε πολλά πράγματα.
ΒΑΝΟ.— 'Η πριγκηπέσσα Μαλαίν θαχθί τρομάξη για το μέλλον της.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Στη θέση της, θα τρομάζα για το μέλλον και χωρίς την προειδοποίησή των αστρών.

ΒΑΝΟ.— Ναί, ο γέρο Γκιαλμάρ μου φαίνεται πολύ παράξενος.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— 'Ο γέρο Γκιαλμάρ; 'Ακου, δεν τολμώ να πω όσα ξέρω· μα ένας θεός μου εινε θαλαμηπόλος του Γκιαλμάρ: ε ναί! αν ελγα κόρη δεν την εδινα του πριγκηπα Γκιαλμάρ.

ΒΑΝΟ.— Δεν ξέρω... αλλά ο πριγκηπας Γκιαλμάρ...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— 'Ω! όχι εξ αιτίας του πριγκηπα Γκιαλμάρ, αλλά του πατέρα του. 'Απότομη ή αλλόκοτη αυτή βασίλισσα 'Αννα ήρθε απ' τη Γιουτλάνδη, όπου τη διώξαν από το θρόνο της, αφού φυλάκισαν και το γέρο βασιλιά τους, τον άντρα της, απότομη αυτή ήρθε στο 'Υσελμόντ, λένε... λένε... επί τέλους ο γέρο Γκιαλμάρ εινε παροπάνω από εβδμήντα χρόνων και μου φαίνεται πως την αγαπά κάπως υπερβολικά για την ηλικία του.

ΒΑΝΟ.— 'Ω! ω!
ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Να τί λένε!—Και δεν τολμώ να πω όσα ξέρω.

—Μα μη ξεχάσω όσα σου είπα σήμερα

ΒΑΝΟ.— Τη φτωχή την πριγκηποπούλα!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— 'Ω! ε' μ' άρσσουν διόλου αυτοί οι άρραβόνες! Νά που άρχισαν να βρέχρ.

ΒΑΝΟ.—Κ' ίσως μία μπόρα εκεί κάτω. 'Απαί-
σια νύχτα! (Πορνεί ένας ύπνρετης μ' ένα φανάρι). Πώς πάει η γιορτή;

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Ποτέ μου δεν είδα παρόμοια γιορτή. 'Ο γέρο βασιλιάς Γκιολμάρ εινε στον πύργο στο μεθούσι κ' έχει άγκαλιασμένα το βασιλιά μας και...

ΒΑΝΟ.—Κι' οι άρραβωνισμένοι;
Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ.— Αυτοί δεν πίνουν πολύ. Λοιπόν, καλή νύ-
χτα, πάω στην κουζίνα, καλή νύχτα! (Βγαίνει).

ΒΑΝΟ.— 'Ο ουρανός γίνεται μαύρος και το φεγγάρι παράξενα κόκκινο.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Νά ή μπόρα! κι' αφού οι άλλοι πίνουν, πάμε. (Εδώ τα ποτάμια του πύργου, που φωτίζονται στο βάθος του κή-
που, πέφτουν κομμάτιασμα).

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— 'Ω!
ΒΑΝΟ.—Τί εινε;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.—Σπάζουν τα τζάμια;

ΒΑΝΟ.—Πορκαλιά!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.—Χτυπιούνται μες στη σάλα!

(Η πριγκηπέσσα Μαλαίν αναμαλλιασμένη κι' ολοφυρομένη περνάει απ' το βάθος του κήπου).

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.—'Η πριγκηπέσσα!

ΒΑΝΟ. Πού τρέχει;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ. Κλαίει!

ΒΑΝΟ.—Χτυπιούνται μες στη σάλα!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.— Πάμε να δούμε!

(Κραυγές, θόρυβος, οι κήποι γεμίζουν από αξιοματικούς, ύπνρετες, κλπ., η πόρτες του πύργου ανοίγονται με βία και ο βασιλιάς Γκιολμάρ φαίνεται στο ανάβρο, περιτοιχιζόμενος από αλκίονες και λογοφόρους. Πάνω από τον πύργο ο κομήτης. Η βροχή των αστρών εξακολουθεί).

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Πρόστυχε Μάρκελλε! 'Εκανε σήμερα ένα πράγμα άποτρόπαιο! 'Εμπρός, τάλογά μου! τάλογά μου! φεύγω! φεύγω! Και σου άφίνω την κόρη σου τη Μαλαίν με το πράσινο μαντίλι της και τάσπρα της βλέφαρα! Και σ' άφίνω με τη γρηά σου Γοδερίβα! 'Αλλά περιμένετε! Θα συρθήτε γονα-
τιστοί μέσ' απ' τους βάλτους σας. Κι' αυτοί θάνε οι άρραβόνες σας που θαρρώ να γιορτάσω μ' όλους τους λογοφόρους μου και τα κοράμια της 'Ολλανδίας! Πάμε! 'Ωρεβούρ! 'Ωρεβούρ! 'Α! α! α!

(Βγαίνει με την άκολουθία του)

ΣΚΗΝΗ II

ΕΝΑ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

(Φαίνεται η Βασίλισσα Γοδερίβα, η πριγκηπέσσα Μαλαίν και η παρμάνα. Τραγουδούν, ενώ στρέβουν τη ρόκα τους).

ΓΟΔΕΡΙΒΑ.—'Ελα, μὴν κλαῖς πιά, Μαλαίν' σκούπισε τα δάκρυά σου και κατέβα στον κήπο. Εινε πια μεσημέρι.

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ. Αυτό της λέω κι' εγώ απ' το πρωί, Κυρία. Τί κερδίζεις με το να χαλάς τα μάτια της;—Νά ο βασιλιάς!

(Μπαίνει ο Μάρκελλος)

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.—'Ε, λοιπόν, Μαλαίν;

ΜΑΛΑΙΝ.—'Αφέντη!

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.—'Αγαπούσε τον πριγκηπα Γκιαλμάρ.

ΜΑΛΑΙΝ.—Ναί, αφέντη.
ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.—Φτωχό παιδί!... τον αγαπής ακόμα;
ΜΑΛΑΙΝ.—Ναί, αφέντη.
ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.—Τον αγαπής ακόμα;

ΜΑΛΑΙΝ.—Ναί.
ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.—Τον αγαπής ακόμα, ύστερα;..

ΓΟΔΕΡΙΒΑ. Κύριε, μη την τρομάζετε!

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.—Μά δε την τρομάζω! 'Εγχομαι εδω οά σασίς πατέρας, και δε συλλογίζομαι παρά την ευτυχία σου, Μαλαίν. 'Ας εξετάσουμε τα πράγματα ψυχρά. Ξέρεις τί συνέβη; 'Ο γέρο βασιλιάς Γκιαλμάρ μ' επρόσβαλε χωρίς κανένα λόγο ή μύλλον υπομεί-
ζομαι πολύ καλά τους λόγους του... 'Επρόσβαλε πρόστιγα τη μη-
τέρα σου, έβρισε και σένα πιδ πρόστυγα ακόμα, και αν δεν ήτανε
ξένος, μου και αν δεν ήτανε εδω κάτω απ' την προστασία του θεού,
δεν θα βγαίναε ποτέ από το σπίτι μου!—επί τέλους, ας τα ξεχάσουμε
σήμερα αυτά. —'Αλλά γιατί κλαῖς; 'Όσο για το πριγκηπα Γκιολ-
μάρ, καλύτερα εινε να τον ξεχάσης!—επί τέλους, ας τα ξεχάσουμε
τον αγαπής σοβαρά; Κολά καλά δεν είχατε δει ο ένας τον άλλον
κ' ή κορδιά δια την ηλικία σου εινε σαν τήν κάνει κανείς όπως θέλει. Τ' όνομα του πρι-
γκηπα Γκιαλμάρ ήταν ακόμα γραμμένο στα σιν-
νεφα, ήρθε μια μπόρα και τα έβρισε όλα. Κι'
από άποψος δε θα τον ξεασυλλογιόθης πιά. Κι'
άκόμα, φαντάζεσαι πως θα σουν εντιμημένη την
αυλή του Γκιαλμάρ; Δε σου μιλώ για τον πρι-
γκηπο, ο πριγκηπ ειν' ένα παιδί, αλλά για τον πα-
τέρα του, ξέρεις καλά πως φοβόταν να μιλήσουν
γι' αυτόν... Ξέρεις καλά πως δεν ύσχοι πιδ ζα-
φερή αυλή στην 'Ολλανδία; Ξέρεις ότι το παλάτι
του έχει ίσως φρικτά μυστικά. Μά δεν ξέρεις τί
λένε γι' αυτή την παράδοξη βασίλισσα, που πήγε
με την κόρη της στο πολάτι του 'Υσελμίντ, και
δεν θα σου πω αϊτά που λένε, γιατί δεν θέλω
να χύσω δηλητήριο στην ψυχή σου. Μά θα έ-
παινες εκεί ολομόναχη, μέσα σ' ένα τρομοκρα-
τικό ραδιουργιών και μυστηρίων!—'Απάντησε, λοιπόν, Μαλαίν
δε φοβόσουνα όλα αυτά και δεν επήγανες κίπας παρά τη θέλη-
σή σου να γίνης γυναίκα του πριγκηπα Γκιαλμάρ;

ΜΑΛΑΙΝ.—'Οχι, αφέντη.

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.—'Εστω, αλλά τότε, άπάντησε μου ελεύθερα! Πέ-
πει ο γέρο βασιλιάς Μάρκελλος να θριαμβεύση; Σε λίγο θα γιν-
εμένο πόλεμο εξ αιτίας σου. Ξέρω πως τα καράβια του Γκιαλμάρ
συγκεντρώνονται στο 'Υσελμόντ και θα ξεκινήσουν πριν απ' την
πανόληνη· κι' απ' την άλλη μεριά, ο δούκας του Μπουρκένη, που
σ' αγαπά από καιρό... (γυρίζοντας προς την βασίλισσα)—δεν ξέρω
αν ή μητέρα σου σου μίλησε σχετικώς.

ΓΟΔΕΡΙΒΑ.—Μάλιστα, Κύριε.

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.—'Ε, λοιπόν;

ΓΟΔΕΡΙΒΑ.—Θά έπρεπε να την προδιαθέσουμε σιγά σιγά...

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.—'Αστηνε να μιλήση!—'Ε, Μαλαίν;

ΜΑΛΑΙΝ.—'Αφέντη;

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.—Δεν καταλαβαίνεις;

ΜΑΛΑΙΝ.—Τί αφέντη;

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.—Μου τάξεις πως θα ξεχάσης τον Γκιαλμάρ;

ΜΑΛΑΙΝ.—'Αφέντη...

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.—Τί είπες;—'Αγαπής ακόμα τον Γκιολμάρ;

ΜΑΛΑΙΝ.—Ναί, αφέντη!

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.—'Ε, λοιπόν;—'Ω! χίλιοι διαβόλοι! Τ' όμοιο-
γει τόσο κυνικά και τολμάει να μου τό φωνάξη αδιάτροπα. Μά
φορά είδε το Γκιαλμάρ, εν άπόγευμα και νάτην πιδ φλογερή κι'
απ' την κόλαση!

ΓΟΔΕΡΙΒΑ.—Κύριε!

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.—Σόκα! 'Ναί, 'Αφέντη!—Και δεν ειν' ακόμα
δεκαπέντε χρόνων! 'Ε, δεν εινε να τους αφήσης όλους στον τόπο!

Νά δεκαπέντε χρόνια που δεν εξούσα παρά γι' αυτήν! Νά δεκα-
πέντε χρόνια που κρατούσα την άνακτολή μου κοντά της! Νά δε-
καπέντε χρόνια που δεν τολμούσαμε ν' άναπνεύσουμε από φόβο μή-
πως ταραξούμε τα βλέμματά της! Νά δεκαπέντε χρόνια που έκανα
την αυλή μου μοναστήρι και την ήμερα που ήρθα να κυτάξω τη
καρδιά της...

ΓΟΔΕΡΙΒΑ.—Κύριε!

ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—'Όποτε δε μπορεί ν' αγαπά όπως και κάθε άλλη
Θά τη κλείσεις σε γιάνινο κλουβί; Ποιός λόγος να φωνάζεις τόσο
δυνατά σ' ένα παιδί; Τί κακό είδατε;

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.—'Οά θα μ' αφήσετε να μιλήσω επί τέλους!

Φευγάτε από δω! Φευγάτε κι' οι δυο! 'Ω! ξέρω καλά πως είστε
σύμφωνες όλες, κι' ή εποχή εινε κατάλληλη για ραδιουργίες, μα πε-
ριμένετε!—Φευγάτε τώρα! 'Α! δάκρυα! (Φεύγουν η Γοδερίβα κι'
η παρμάνα). Τώρα Μαλαίν κλείσε πρώτα της πόρτες. Τώρα που
είμαστε οι δυο μας μόνοι, θέλω να τα ξεχάσης όλα. Σου έχω
δώσει κακές συμβουλές, γιατί ή γυναίκες κάνουν όλα μεταξή τους
παράξενα σχέδια. Μου τάξεις πως θα είσαι λογική.

ΜΑΛΑΙΝ.—Ναί, αφέντη.

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.—'Ε! βλέπεις! Τότε δε θα σκεφτής πια αυτό το γά-
μο!

ΜΑΛΑΙΝ.—Ναί.

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.—Ναί;—Δηλαδή θα ξεχάσης το Γκιαλμάρ

ΜΑΛΑΙΝ.—'Οχι.

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.—Και αν σ' εξαναγκάσω εγώ; κι' αν σε γ...

για πάντα απ' το Γκιαλμάρ σου, με το
κοριτσάκι που σε σέβεται! (Η Μαλαίν κλαί-
ει). 'Ε, έτσι εινε!—Πήγαινε και θα
δούμε! Πήγαινε!

(Βγαίνει χωριστά)

ΣΚΗΝΗ III

ΕΝΑ ΔΑΣΟΣ

(Μπαίνει ν ο πριγκηπας Γκιολμάρ κι' ο Άγγελος)

Ο ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—'Η-
μουν άρρωστος· ή μυρωδιή όλων αυτών των θανάτων! και τώρα
μην φαίνεται σά να χύνη ή νύχτα αυτή και το δάσος μια στάλα νερό
στά μάτια μου...

ΑΓΓΟΣ.—Δε μένουν πια παρά τα δέντρα.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Είδες το γέρο βασιλιά Μάρκελλο να πεθαίνει;
ΑΓΓΟΣ.—'Οχι, είδα κάτι άλλο· προχτές το βράδυ, όταν έσσεξέ έλε-
κατε, έβαλαν φωτιά στον πύργο, κι' ή γρηά βασίλισσα Γοδερίβα έ-
τρεξε μες απ' της φλόγες με τους ύπνρετες. Πέσανε μες στους
τάφρους και μου φαίνεται πως όλοι χάθηκαν εκεί.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Κι' ή πριγκηπέσσα Μαλαίν;—'Ηταν εκεί;

ΑΓΓΟΣ.—Δεν την είδα.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Μήπως την είδαν άλλοι;

ΑΓΓΟΣ.—Κανείς δεν την είδε. κανείς δεν ξέρει πού εινε.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Πέθανε μήπως;

ΑΓΓΟΣ.—Λένε πως πέθανε.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—'Ο πατέρας μου εινε τρομερός!

ΑΓΓΟΣ.—Την αγαπούσατε ακόμα;

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Ποιά;

ΑΓΓΟΣ.—Την πριγκηπέσσα Μαλαίν.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Δεν την είδα παρά μια και μόνη φορά... μα πως
χαμήλωνε τα μάτια κι' έσταύρωνε τα χέρια.—Έτσι—και της έσωτικες
λευκές βλέφαρές!—κι' ή ματιά της!... ήτανε σαν το κρύο νερό
μέσα σ' ένα μεγάλο κανάλι... Δέν τα θυμούνται πολύ καλά· θα θέλα
όμως να ξανάβλεπα αυτό το αλλόκοτο βλέμμα.

ΑΓΓΟΣ.—Τ' ειν' αυτό το χέριο στο λοφίσκο;

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Μοιάζει σαν παληός άνεμόμυλος· δεν έχει πα-
ράθυρα.

ΑΓΓΟΣ.—Νά μια έπιγραφή απ' αυτή τη μεριά.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—'Επιγραφή;

ΑΓΓΟΣ.—Ναί, λατινικά.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Μπορείς να τη διαβάσης;

ΑΓΓΟΣ.—Ναί, μα εινε πολύ παλιά.—'Ας δούμε:

Olim inclusa
Anna ducissa
anno... etc.

Το υπόλοιπο εινε σκεπασμένο απ' τη χλόη.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—'Ας κάτσουμε' εδω.

ΑΓΓΟΣ.—Ducissa Anna, εινε τόνωμα της μητέρας της άρραβο-
νιστικής σας.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Τής 'Υγλυάνας;—Ναί.

ΑΓΓΟΣ.—Νά ένα και πιδ σύντομο και πιδ ψυχρό απ' το χιόνι.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Θέ μου, ο καιρός των φλογερών και εινε πολύ
μακριά από μένα.

ΑΓΓΟΣ.—'Η 'Υγλυάνα όμως ειν' άμορφη.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—'Αμφιβάλλω.

ΑΓΓΟΣ.—'Ω!

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—'Εχει μια ψυχούλα μαγεύρισσας στο βάθος των
πράσινων ματιών της.

ΑΓΓΟΣ.—'Ω! ω! αλλά τότε, γιατί στέρχεις;

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Και γιατί να μη στέρξω; Είμαι άρρωστος και
θέλω την άνάπαυση, την άνάπαυση! Κ' ύστερα, αυτή ή μια σκλη-
ρή θα με φωνάξη, και' απ' το φως της σελήνης, μικρό μου Γκι-
αλμάρ, και θα μου τσιμπή τη μύτη! Πά! παρατήρησε τους ξα-
φικούς θυμούς του πατέρα μου, απότομη ή βασίλισσα 'Αννα ήρθε
στο 'Υσελμόντ;—Δεν ξέρω τι τρέχει· μα ειν' εκεί κάτω, κ' άρχί-
ζουν να περνούν απ' το μυαλό μου ά λόκοτες ύποψεις· φοβάμαι
τη βασίλισσα!

ΑΓΓΟΣ.—Αυτή όμως σάς αγαπάει σαν παιδί της.

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Σαν παιδί της;—Δεν ξέρω τίποτε γι' αυτό, κ' ή
ιδέες μου ειν' αλλόκοτες, εινε πιδ άμορφη απ' την κόρη της και να
άμείως ένα μεγάλο κακό. Δουλεύει σαν τυφλοπόντικα, δεν ξέρω
για τί πράγμα· αυτή παρέρσχε το φτωχό μου πατέρα εναντίον του
Μάρκελλου κι' αυτή παρακαλείσας αυτό τον πόλεμο.—'Υπόρχει κάτι
μέσα σε όλα αυτά!

ΑΓΓΟΣ.—'Υπόρχει ότι ήθελε να σε κάνει να πά-
ρης την 'Υγλυάνα, αυτό δεν εινε καταχθόνιο;

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—'Υπόρχει κάποια άλλη αίτια άκόμα.

ΑΓΓΟΣ.—'Ω! ξέρω καλά! 'Αφού παντρευθήτε θα
σε στείλν στη Γιουτλάνδη να πολεμήσης για το μικρό
της θρόνο, που της τον έχουν πάρει, και ν' άπελευθερώ-
σης το φτωχό της άνδρα, που πρέπει να εινε τόσο άνή-
συχος, περιμένοντάς την γιατί σε μια βασίλισσα τόσο ώ-
ραία, που γυρίζει μοναχή της στον κόσμο, πρέπει να
της συμβάλουν κ' έπιστάδοι...

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—'Υπόρχει κάποια άλλη αίτια άκόμα.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΣΑΝΣΚΡΙΤΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

'Η χλωμή 'Ανατολή

Με το νού μας άφωτισμένο στη γιορτή, δεν είδαμε το σούρουπο
που πέρασε. Για δέτε! 'Η χλωμή ανατολή προαναγγέλλει τον Κό-
ριο της Νύχτας (το Φεγγάρι)—κρυμμένο άκόμη πίσω απ' τα βουνά
απ' όπου σε λίγο θα ξεπροβάλλη—το ίδιο σά μια παρθένα που με
το χλωμό της πρόσωπο προδίνει πως μέσα στην καρδιά της μια ά-
γάπη φωλιάζει.

Το άχτινοβόλημα της νιότης

Τά χείλη της ειν' άλικά σαν ένα νίσκασκο λουλούδι, τά χαρι-
τωμένα της τά μπράτσα μοιάζουν σε κλάδοι. Έλκυστικό σαν τους
άνθους στα δέντρα, το άχτινοβόλημα της νιότης απλώνεται σ' όλα
της τά μέλη.

'Ο κυνηγός

'Η παρθένα που αγαπά και πού μ' έχει τρελλάνει εινε σαν ένας
κυνηγός.

Τά φρούδια της εινε σαν το τόξο που τεντώνει.
'Η λοξή ματιές της εινε ή σάιτες της.

Κ' ή δύστυχη καρδιά μου εινε ή αντίλοποι που σκοτώνει.

Δίχως τα μάτια της καλής μου

Πλάι στη λάμπα, ή πλάι στο άναμμένο
τζάκι, ή και σ' αυτό άκόμα το φως του ήλιου
ή του φεγγαριού, αν δε με κυττάζουν τ' ά-
σταροβόλα μάτια της καλής μου, αυτός ο
κόσμος εινε όλοτετα σκοτεινός για μένα.

'Απορία

'Αμα τη θυμώμαι, ο πόνος μέσα μου κο-
ρώνει.

'Αμα τη βλέπω, ή τρέλλα μου αυξάνει.

'Αμα την άγγίζω, όλες οι αισθήσεις μου
πυρώνουν, κι' ο νους μου σβύνει.

Πέστε μου, λοιπόν, παρακαλώ, πως μπορεί ν' αγαπηθί ένα
τέτοιο πλάσμα.

Πουθενά...

Στά κλαδιά των δέντρων διακρίνω το λεγρό κορμί σου, στά μά-
τια των τρομαγμένων έσων βλέπω της ματιές σου,
στο φεγγάρι, τ' άσπρό πρόσωπό σου, στα φτερά του παγωνιού,
της γλυαιότερης σου μπουβίλες,
και στις ρυτίδες του νερού, το κατασφαισμένο άπάνω στο μέ-
τωπό σου.

Μά—άλλοιμονο!—ποτέ, σε κανένα μέρος, δεν μπορώ δλη να
σε ιδω.

Το έπιφοβο δάσος

Της γυναίκας ή μορφή εινε ένα δάσος:
Πρόσσε, όδοιπόρε! Μην άφίνεις της σκέψης σου να τριγυρνούν
σ' αυτό το δάσος,

γιατί εινε ένας ληστής εκεί, που πάντα παρομονεύει, κ' έτοιμος
να χτυπήση, ο Θεός της 'Αγάπης.

Απ' την ήμερα που τη γνώρισα

'Απ' την ήμερα που τη γνώρισα, θέλω να γυρίσω στην πατρίδα
μου και δεν μπορώ.

Τό κορμί μου κάνει να πάμ μπρός, ενώ ή καρδιά μου πετάει
πίσω, σαν τη μεταξωτή σημαία που πάει ενάντια σ' άνέμο.

(Από το 'Αραβικό)

Κ. ΤΡΙΚΟΓΙΑΙΔΗΣ

ΑΓΓΟΣ.—Ποιά;

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Θά το μάθης μαν ήμερα. Πάμε.

ΑΓΓΟΣ.—Προς την πολιτεία;

ΓΚΙΑΛΜΑΡ.—Προς την πολιτεία;—Δεν ύπόρχει πια. Δεν ύπό-
ρχουν πια παρά πεθαμένοι άνάμεσα από τους γκρεμισμένους τούλους.
(Βγαίνουν).

('Ακολουθεί)

ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΤΑ ΓΡΑΜΜΕΝΑ

ΧΑΡΤΟΜΑΝΤΕΙΑ

(Από το περίφημον βιβλίον του Έτελλά)

Αί σήμερον και πάντοτε ενδιέφερε τους Άθηναίους το μυστήριον του μέλλοντος. Τι δ' απογίνη κανείς, πού θα καταλήξῃ, θά είνε γρήγορη, θά δυστυχήσῃ, θά νυμφευθῇ, θά ζήσῃ ἐπὶ μακρὸν ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου; Τὸν πόθον αὐτὸν τῆς προμαντιύσεως ἐκείνων πού πρόκειται νὰ συμβῶν ἔχοντες μικροὶ τε καὶ μεγάλοι, κατέφευγον εἰς πᾶν μέσον δυνάμενον νὰ τοὺς ικανοποιήσῃ σχετικῶς. Εἰς τὰς μαγίσσας καὶ τὰς προφῆτιδας, εἰς τὸς ἀναγιγνωσκούσας τὸ μέλλον ἐπὶ τῶν γραμμῶν τῆς χειρὸς, ἐπὶ τῶν ἀστρον, εἰς τὰ κατακάθια τοῦ καφέ, εἰς τὰ χαρτιά. Περί τῶν τελευταίων, τῆς χαρτομαντείας δηλαδή, πρόκειται νὰ εἰπωμεν σήμερον μερικὰ πράγματα, ὥστε νὰ δυνάσθε νὰ ἐρωτᾶτε μόνοι σας τὰ παιγνίσματα περὶ τῆς τύχης σας καὶ τῶν υποθέσεών σας, χωρὶς νὰ καταφεύγετε εἰς χαρτομαντιδας. Κατὰ τὸν περίφημον λοιπὸν μάντιν Έτελλά, ἐκ τῶν 32 χαρτιῶν τοῦ πικέτου, τὰ κατὰ ἔχουν τὴν ἑξῆς σημασίαν:

ΚΑΡΠΑ

Ἄσος σημαίνει ἐπιστολήν ἢ ἀγγελίαν ἐγγύζουσαν. Ὁ Ρήγας φιλαν καὶ συνοικέσιον ἂν ἀκολουθῇ ἀπὸ Ντάμαν, ἐάν δὲ τύχῃ ἀνεστραμμένος σημαίνει πολλὰς δυσχερείας. Ἡ Ντάμα σημαίνει κυρίαν ἐλπίδα καὶ ἀνδοκίαν, ὁμιλοῦσαν περὶ σοῦ, μεγαλόδοξον, καλολόγον, καὶ κακόλογον ἐάν τύχῃ ἀνεστραμμένη, σημαίνει πῶς ζῇ νὰ σὲ βλάψῃ. Ὁ Φάντης σημαίνει στρατιωτικόν, συγγενὴ ἢ ταχυδρομόν. Ἀνεστραμμένος σημαίνει δυσάρεστον ἀγγελίαν. Τὸ δέκα χαρὰν μεγάλην καὶ ἀλλαγὴν διαμονῆς. Τὸ ἐννέα σημαίνει βραδύτητα μὴ μεταλλάσσουσαν ὅμως οὐδόλως, ὅτι ἐπιθυμεῖς. Τὸ ὀκτώ νεανίαν ἐμπορευόμενον, καὶ φροντίζοντα γιὰ σὰς. Τὸ ὀκτώ σημαίνει ἀγγελίαν εὐχάριστον, κυρίως ὅταν εὐρίσκειται μετὰ τοῦ ἄσσου καρό. Ἐπίσης τὸ ἐννέα σπαθὶ μαζὺ μὲ τὰ χαρτιά αὐτὰ σημαίνει μεγάλην ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις.

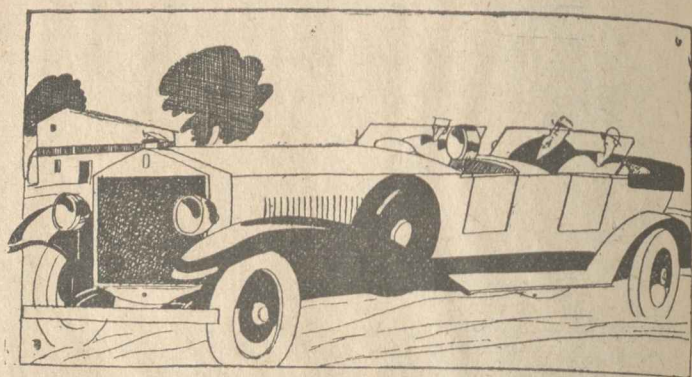
ΚΟΥΠΙΑΣ

Ὁ Ἄσος σημαίνει χαρὰν, εὐχάριστον, καὶ ἂν εἶναι μαζὺ μὲ φιγούρας, συμπόσιον, οἰνοποσίαν, ἢ ἐστίασιν. Ὁ Ρήγας σημαίνει ἄνδρα μὲ ὑπόληψιν καὶ καλὸς διατεθειμένον γιὰ σὰς. Ἄν ὅμως τύχῃ ἀνεστραμμένος, σημαίνει τὸ ἐναντίον. Ἡ Ντάμα σημαίνει γυναῖκα ἐντιμὸν, ἀφελὴ τὴν καρδίαν, καὶ εὐκρινῆ, ἢ ὅποια θά σὰς βοηθήσῃ εἰς τὰς ἐργασίας σας. Ἀνεστραμμένη ὅμως, σημαίνει κώλυμα γάμου. Ὁ Φάντης σημαίνει στρατιωτικόν, τὸν ὅποιον θά ἀντικρύσετε ἐν τὸς ὁλοῦ. Τὸ δέκα σημαίνει ὅτι κάποιον πρόσωπον πού δὲν τὸ περιμένετε θά σὰς ὑποστηρίξῃ σὲς υποθέσεις σας. Τὸ ὀκτώ σημαίνει, ἐάν εἶσαι σύγγος, ὅτι τὰ τέκνα σου ὑγιαίνουν, καὶ ὅτι αἱ υποθέσεις σου θά διεξαχθῶσιν ἐπιτυχῶς.

Εἰς τὸ προσέχες: Τὰ Μασατούνια καὶ τὰ Σπαθιά.

Τὸ ἐπὶ, ἐάν εἰσαι κόρη, σημαίνει ὅτι κατὰ τὸν γάμον σου θ' ἀποκτήσης μόνον θῆλα. Ἐάν εἰσαι νέος, ὅτι θά νυμφευθῇς κόρην καλῆς οἱ κογεναίς καὶ χρηστῆς διαγωγῆς.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ἡ ἱστορία μας με δύο λογάκια

(Τὰ γεγονότα τοῦ 1875 κινηματογραφικῶς)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ὅμοια σύμβασις ὑπογράφεται καὶ μετὰ τῆς Ἐθνικῆς τραπῆζης. — Ἐκλέγονται ὑπὸ τῆς Βουλῆς πέντε βουλευταὶ ὅπως ἐκτελέσουν εἰσαγγελικά καθήκοντα κατὰ τὴν δίκην τῶν δύο ὑπουργῶν.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

— Εἰς τὴν Βουλὴν συζητεῖται πίστωσις 84.000δρ., αἱ ὁποῖαι πρόκειται νὰ δοθῶν ὡς ἀντιμισθία διὰ τὸ ἔτος 1875 εἰς τοὺς γραμματεῖς τῶν πρεσβειῶν. Ἡ Κυβέρνησις ὑποστηρίζει τὴν πίστωσιν καὶ θέτει ζήτημα ἐμπιστοσύνης: Τὴν πίστωσιν ἀπ' ἑτέρου ἀντικρούει ὁ κ. Δεληγεώργης καὶ οὕτω ἡ συμμαχία τῆς ἀντιπολιτεύσεως διασπάται.

— Ἐκ τοῦ ζητήματος τῆς πιστώσεως τῶν 84.000 δημιουργεῖται καὶ ἕτερον, περὶ διατηρήσεως ἢ μὴ τῶν πρεσβειῶν. Ἡ Κυβέρνησις ὅμως ὅμως νικᾷ, ὑποστηρίζομένη καὶ ὑπὸ τῆς μεριδῶς τοῦ κ. Τρικούπη. Οὕτω ἀναγνωρίζεται ἡ ἀνάγκη τῆς συστάσεως τῶν πρεσβειῶν. — Κατατίθεται εἰς τὴν Βουλὴν ἡ ἐκθεσις τῆς ἀνακριτικῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς κατηγορίας κατὰ τοῦ Ὑπουργείου Βουλγαρίας. Ἡ ἐπιτροπὴ εἶνε διηρημένη εἰς πλειοψηφίαν καὶ μειοψηφίαν. Ἡ πλειοψηφία προτείνει τὴν παραπομπὴν τοῦ Ὑπουργείου Βουλγαρίας ἐπὶ ἀντιποῖσιν ἀρχῆς, μὴ ἐπιτετραμμένης, ἢ δὲ μειοψηφία παραδεχόμενη τὴν κατηγορίαν ταύτην, προτείνει συνάμα καὶ τὴν ἐπὶ πλαστογραφία παραπομπὴν τῶν αὐτῶν ὑπουργῶν. Ἡ πλειοψηφία τῆς ἐπιτροπῆς ἀποτελεῖται ἐκ τῶν βουλευτῶν Κανάρη, προέδρου, Χριστοπούλου, Φλουριᾶ, Πήλληκα, Ρουσοπούλου καὶ Μανέτα, ἢ δὲ μειοψηφία ἐκ τῶν βουλευτῶν Ἀναγνωστοπούλου, Κατσικά καὶ Μανουράρα.

— Ἡ ἀγορὰ στερεῖται χαλκῶν νομισμάτων ὡς ἐκ τῆς μελοσύνης ἐφαρμογῆς τοῦ νέου νομισματικοῦ συστήματος. — Ἐν τῇ Βουλῇ γενομένης συζητήσεως, ἀναβάλλεται ἐπ' ἀόριστον ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νέου νομισματικοῦ συστήματος. — Συνέρχεται εἰς πρώτην συνεδρίαν τὸ ἐπαρχικὸν συμβόλιον Ἀττικῆς. Πρόεδρος ἐκλέγεται ὁ κ. Μ. Παρίσης. — Ἀκυροῦται τὸ δεύτερον ἢ βουλευτικὴ ἐκλογὴ τοῦ δήμου Ἀμ-βρακίας τῆς ἐπαρχίας Βάλτου.

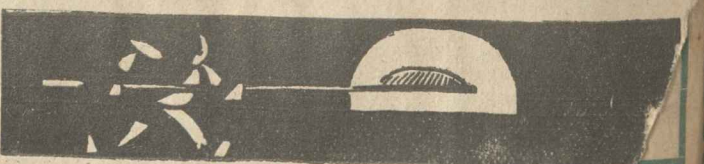
— Ἡ πρυτανεία τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου τελεῖ ἐν τῇ ναφ τῆς Μητροπόλεως τὸ μνημόσυνον τοῦ αὐδιμοῦ ἀρχιεπισκόπου Σύρου καὶ Τήνου Ἀλεξάνδρου Λυκούργου.

— Συνιστάται ἐν Ἀθήναις Λέσχη ὀνομασθεῖσα Ἀθηναϊκὴ Λέσχη. Διὰ τὴν πρώτην τριετίαν ἀσπρίζουσι τὴν διευθύνουσαν τὴν λέσχην ἐπιτροπὴν οἱ κ. κ. Π. Καλλιγίης πρόεδρος, Ἀλ. Δόσιος ταμίας, Δ. Ι. Σοῦτσος γραμματεὺς. Σύμβουλοι οἱ κ. κ. Εὐαγ. Βαλπατῆς, Α. Θεοδωρίδης, Μ. Μελάς, Ε. Χαρίλαος, Σ. Ψύχας καὶ Γ. Παγῆς.

— Ἀρχονται ἐν τῇ Βουλῇ αἱ συζητήσεις ἐπὶ τῆς ἐκθέσεως τῆς ἐδικῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ κατηγορητηρίου κατὰ τοῦ Ὑπουργείου Βουλγαρίας. Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην ἐπέρχεται σκάνδαλον, προτείναντος τοῦ κ. Λομβάρδου ν' ἀπαγγεῖλῃ κατηγορία κατὰ τῶν αὐτῶν ὑπουργῶν καὶ ἐπὶ ἐπεμβάσει κατὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1874, νὰ προστεθῇ δὲ εἰς τοὺς κατηγορουμένους ὑπουργοὺς καὶ ὁ κ. Ν. Παπαμαχάλοπουλος, βουλευτὴς Ἐπιδιόρου Λιμηρᾶς, μέλος τότε τοῦ Ὑπουργείου ἐκείνου.

— Ἐπικυροῦται ἡ ἐκλογὴ τοῦ δήμου Μαλευρίου καὶ ὀρίζεται ὁ βουλευτὴς κ. Πετροπουλάκης.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΕΡΩΤΟΔΙΩΚΤΗΣ

(Τὸ Γὰρ δὲ Μασσασὼν)

Ἀπὸ τῆς Διέπειρ στὴ Χάρβη, ἡ ἀρογιαλία παρουσιάζει ἕναν ἀπέραντον βράχο, ἑκατὸ μέτρα ψηλὸ καὶ ὀλόθρο σὺν τοίχῳ. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, αὐτὴ ἡ μεγάλη σειρὰ τῶν ἀστρον βράχων χαμηλῶν ἀποτομα καὶ βλέπεις μὴ μικρὴ γλῶσση κοιλίδα νὰ κατεβαίῃ ἀπὸ τὸ ὄροπέδιο καὶ ν' ἀπολήγῃ σὲ μιὰ ρεμματιά κάτω στὴν ἀρογιαλία. Ἡ φύσις ἐφίλο τέχνης οὐτὲς τῆς κοιλίδος, τὰ νερά τῆς βροχῆς ἐσκαφαν ἐπάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα ἐκείνης τῆς ρεμματίας πού χρησιμεύουν γιὰ πέρασμα στοὺς ἀνθρώπους.

Ποῦ καὶ ποῦ βλέπεις ἕνα χωριουδάκι στὸ βάθος αὐτῶν τῶν κοιλίδων. Πέρασα τὸ καλοκαίρι σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ χωριά, στὸ σπῖτι ἐνὸς χωριουδά, πού εἶχε τὴν πρόσφυ τοῦ γυρισμένου πρὸς τὰ κύματα καὶ μ' ἄφινε νὰ βλέπω ἀπὸ τὸ παράθυρό μου ἕνα κομμάτι θάλασσας ἀνάμεσα στὴς πράσινες ἀνφορεῖς τῆς κοιλίδος.

Ὁ δρόμος ποῦ ὤδηγεῖ στὴ θάλασσα ἀκολουθοῦσε τὸ βάθος τοῦ στενοῦ, καὶ ἀπτόμα, ἐβυθίζετο ἀνάμεσα στοὺς δύο τοίχους τῶν ἀστρον βράχων καὶ ἀπέληγε σὲ μιὰ ὥραϊα ἔκτασι ἀπὸ χαλκῖνα στρογγυλά πού τὰ χαϊδεύουν τὰ κύματα.

Αὐτὸς ὁ δρόμος πού τὸν περικλείουν οἱ βράχοι ὀνομάζεται «τὸ Πήδημα τοῦ Βοσκού».

Ἀκούσατε τώρα τὸ δράμα πού τοῦδωσε αὐτὸ τὸ ὄνομα.

Ἀ γνῶνται οὗτοι ἄλλοτε αὐτὸ τὸ χωριὸν τὸ διοικοῦσε ἕνας νέος ἱερεὺς ἀσπὴρ καὶ ἀπότομος. Βγήκε ἀπὸ τὴν ἱερατικὴ σχολὴν γέ-ματός μῆος γιὰ ἐκείνους πού ζοῦνε σύμφωνα μὲ τοὺς φυσικοὺς νόμους, γιὰ ἐκείνους πού δὲν ἀκολουθοῦσαν τοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ τοῦ ἔθους. Ἐδεῖχε ἀκαμπτὴ ἀσπὴρ ὁρμή γιὰ τὸν ἐαυτὸν τοῦ, ὅπως καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους. ἕνα πρῶμα πρὸ πάντων τοῦ προενοῦσε ἀναγνώστη καὶ ἀνδία ὁ ἔρως. Ἀν ζοῦσε στὴς πολιτεῖς ἀνάμεσα στοὺς πολιτισμένους, πού κρύβουν πίσω ἀπὸ τοὺς πέπλους τοῦ οἰσθητικῶς τὰς κτηνώδεις ὁρμῆς πού ἡ φύσις ἐπιβάλλει, ἂν ἐξομολογοῦσε στὴς πολυτελεῖς ἐκκλησίας τῆς ἀρωματισμένης ἀμαρτωλῆς πού μὲ τὴ χάρι τους ἐλαττώνουν τὴν ἀσχημιά τῆς ἀμαρτίας, δὲν θά αἰσθανόταν ἴσως αὐτοὺς τοὺς ἀποτομους θυμούς πού τοῦ προενοῦσαν ἡ φανερὴς παρεκτροπὴς ἐκείνων τῶν κουλέρηδων.

Τοὺς ἀφομοίανε μὲ τὰ κτήνη, αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους πού δὲν ἤξεραν ἀπὸ ἔρωτα καὶ ἀπὸ ἀνδραγαθίας μόνον σὰν τὰ ζῷα. Καὶ τοὺς μισοῦσε γιὰ τὴν ὑδασιότητά τῆς ψυχῆς των, γιὰ τὰ ρυπαρά τὸν ἐνστικτο, γιὰ τὴν ἀντιπαθητικὴν ἐδωμῖα τῶν γέγων ὅταν μιλῶσαν ἀκόμη γ' αὐτοὺς τῆς ἀσπὴρ ἀπολαύσεως.

Ἰσως ἀκόμη, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, τὸν ἐρίσανε ἡ ἀγωνία ὁρῆσιν πού δὲν τῆς ικανοποιεῖ ποτὲ στὴ ζωὴ του. Ἰσως ὁρῆσιν καθετὶ πού ἐσχετίζετο μὲ τὴ σάρκα τοῦ φερεν ἀγανάκτησι, τὸν δαιμονίε καὶ τὰ φωνητικὰ καὶ ἀσπὴρ κηρύματα τοῦ ἐκτανν τὰ κορίτσια καὶ τ' ἀγόρια ν' ἀνταλλάσσον κρυφῶς μετὰ σὲν ἐκκλησία καὶ νὰ γελῶν σαρκαστικὰ ἐνὸς οἱ χωριάτες μὲ τὴ μαβία μπλούζα καὶ ἡ χωριάτισσα μὲ τὸ μαῖον μαντήλι ἐλε-γαν ἀναμειγνύοντες ὅταν ἐφευγαν ἀπὸ τὴ λειτουργίαν καὶ γυρίζαν σὲ καλὴν τὴν: «Δὲν χωράτεσαι σ' αὐτὰ ὁ παπᾶς».

Μιὰ φορὰ μάλιστα, γιὰ τὸ τίποτε, παρεφῆθη σ' ἕνα βαθμὸ ἀπίστευτο. Πήγαινε νὰ ἰδῇ μιὰ ἀρρωστη. Λοιπὸν, μόλις μπῆκε στὴν αὐλὴ τῆς ἀγορίκας, εἶδε τὰ παιδιὰ τοῦ σπιτιοῦ μαζὶ μὲ ἄλλα χωριόποια μαζωμένα γύρω στὸ κασόνι τῆς σκυλίτσας. Κίτταζαν μὲ περιέργεια καὶ τι, ἀκίνητα καὶ προσεκτικὰ ὁ παπᾶς σίμωσε. Ἡ σκυλίτσα γεννοῦσε. Μπροστὰ στὸ κασόνι τῆς, πέντε σκυλάκια στέλναν γύρω στὴ μητέρα πού τὰ γλύφε στοργικὰ, καὶ τὴ στιγμὴ πού ὁ παπᾶς ἐσχευε νὰ ἰδῇ ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν παιδιῶν, γεννήθηκε καὶ ἕνα ἐκτο σκυλάκι.

«Ἄλλο ἕνα!» φώναξαν μὲ χαρὰ τὰ παιδιὰ, γελῶντας τὰ χέρια. Κίτταζαν μὲ τόση ἀφέλεια, σὰ νὰ βλέπαν μὴλον πού περτοῦν ἀπὸ τὴν μηλιά. Ἄλλ' ὁ παπᾶς μὲ παρὰφορο θυμὸ σήκωσε τὴν ὀμφάλα του καὶ ἀρχισε νὰ χτυπᾷ τὰ παιδιὰ. Ἐκεῖνα ἐφυγαν τρέχοντας καὶ σκορπίστηκαν. Τότε, μένοντες μόνος, ἀρχισε νὰ χτυπᾷ ἀλύπητα τὴ σκυλίαν. Αὐτὴ οὐρλιάζε μὰ δὲν μποροῦσε νὰ φύγῃ γιὰτὶ ἦταν δεμένη. Αὐτὸς τὴν ἐποδοκῆσσε ὅσο πού τὴν ἀπέτελει. Τὴν ἀφῆρε σκοτωμένη ἀνάμεσα στὰ νεο-γεννηθέντα καὶ ἕνα ἐκτο σκυλάκι.

γεννητά, πού ἐκλαίαν καὶ ζητοῦσαν νὰ βυζάσουν.

Ἐκανε περιπάτους μακρυνούς, μόνος του, σὺν κανέναν ἄγγιον. Λοιπὸν, μιὰ φορὰ πού γύριζε ἀπὸ ἕνα μακρυνὸ περιπάτο, μιὰ βραδυὰ τοῦ Μαΐου, καὶ περνοῦσε τοὺς βράχους γυρίζοντας πρὸς τὸ χωριὸν, ἐπῆσε στὸ δρόμον ἕνα δυνατὸ χαλαζόβροχο. Δὲν ὑπῆρχε πούθενά σπῖτι, παντοῦ γυμνοὶ βράχοι πού τοὺς ἔδερεν τὸ χαλάσι.

Ἡ θάλασσα ἦταν ἀφρισμένη καὶ ὁ οὐρανὸς γεμάτος ἀπὸ σύννεφα βαρεῖ. Εἶχε ἀέρα δυνατὸ πού συνεκλόνιζε τὸ μουσκεμένο παπᾶ καὶ τοῦ κολλοῦσε τὸ ράσο στὰ πόδια.

Σιγὰ-σιγὰ ἐπλησίαζε στὸ χωριὸν. Ἀλλὰ τώρα τὸ χαλάσι δυνάμωσε τόσο, ὥστε δὲν μποροῦσε πιά νὰ προχωρήσῃ. Ἐξαφνὰ, διέκρινε, κοντὰ σὲ μιὰ στήν, τὸ κινητὸ καλυψόσπιτο ἐνὸς βοσκού. Ἐτρέξε ἐκεῖ νὰ εὐχρᾷ ἄσυλο.

Τὴν κοιλίαν πού τῆδερε ἡ βροχὴ δὲν τὸν γαύγισαν διὰν σίμωσε. Ἐτρέξε τότε στὸ ἐξέλινο σπῖτα καὶ πού ἦταν ἕνα εἶδος κάσας στημένης ἐπάνω σὲ ῥόδες καὶ πού τὸ ἐσερναν οἱ ποιμένες τὸ καλοκαίρι, ἀπὸ μιὰ σ' ἄλλῃ βοσκῇ.

Ἡ χαμηλὴ πόρτα ἦταν ἀνοιχτὴ καὶ ἄφινε νὰ φαίνεται ἡ ψάθα πού ἦταν στρωμένη μέσα.

Ὁ παπᾶς τοιμαζόταν νὰ ἐμπῇ, ὅταν διέκρινε στὸν ἴσιον ἕνα ζευγάρι ἐρωτευμένων σφιχταγκαλιασμένο. Τότε ἀπτόμα, ἐκλείσε τὴν πόρτα καὶ τῆς πέρασε καὶ τὸν γάντζον. Ὑστερὰ περνοῦντας τὰ λουριά ἀπὸ τοὺς ὅμους, γέροντας τὸ ἀχμινὸ κορμὶ του, σέροντας σὺν ἄλλοι, λαχανιασμένους μὲ τὰ ρῖσα τοῦ πού ἐστάζαν νερά, ἀρχισε νὰ τρέχῃ σέροντας στὸν ἀπότομον κρημνὸν, στὸ θανατηφόρο κρημνὸν, τὸ τρομαγμένο ζευγάρι τῶν ἐρωτευμένων πού χτυποῦσαν ῥοδιῆς στὴν κλεισμένη πόρτα, νομίζοντας πῶς κάποιος διαβάτης τοὺς εἵπαιε παγινίδι.

Ὅταν ἐφθασε στὴν κορυφὴ τοῦ κρημοῦ, ξαπό-λυσε τὸ ἐξέλινο σπῖτα καὶ πού ἀρχισε νὰ κυλιέται στὴν κληρονομία, καὶ πῆγαινε ὀλοένα μὲ ταχύτητα τρομακτικῇ.

Ἐνας γέρος ζητιάνος μαζωμένος μέσα σ' ἕνα λάκκο, τὸ εἶδε πού κατακυλίσαν, ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ ἀκούσε κρυφῶς φρικτὲς πού βγαίνουν μέσα ἀπὸ αὐτό.

Ἐξαφνὰ στὸ κατακύλισμά του ἔλασε μιὰ ῥόδα, ἐκείσε στὸ πλάγι καὶ ἀρχισε πάλι νὰ κατακυλίσαν σὺν τῷ, σὺν ἕνα σπῖτι πού ἐκροῖσθη ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ καὶ πέφτοντας τέλως στὸ βάθος τῆς τελευταίας ρεμματίας, ἐκείσε ἐκεῖ σὺν αὐτῷ.

Σὲ λίγες ὥρες μαζώσαν. τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον, τοὺς ἐραστάς, κοπανισμένους, κομματιασμένους.

Ὁ παπᾶς δὲν ἐπέφευγε νὰ φέρων στὴν ἐκκλησίαν τὰ πτώματά των καὶ ἠρνήθη τὴν εὐλογία τοῦ σπῖτα φερετά των. Καὶ τὴν Κυριακὴν, στὸ θεῖο κήρυγμα, μίλησε μὲ φανατισμὸ καὶ τὰ λόγια τοῦ κτεκεροῦσαν τοὺς δύο ἐραστάς πού ἡ θεὰ δίκη τοὺς ἐτίμωρε ἐπάνω στὸ ἀμάρτημά των.

Ἐνῶ ἐβγαίνε ὅμως ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν δύο χωροφύλακες τὸν συνέλαβον.

Ἐνὰς τεκνοφύλακα πού παραφύλαγε μέσα στὸ φυλακίον τοῦ εἶχε ἰδῇ. Τὸν κατεδικάσαν εἰς πρόσκαιρα δεσμά.

Ὁ χωριάτης πού μοῦ διηγήθηκε αὐτὴ τὴν ἱστορίαν ἐπρόσθεσε σοβαρὰ:

— Τὸν γνώρισα ἐγώ, κύριε, αὐτὸν τὸν διαλοπα... Ἦταν ἕνας στυγερὸς ἀνθρώπος, πού δὲν ἄγ πῶς τὰ χωριά.

ΚΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ
ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ

Μιὰ φορὰ ὁ Διογένης στάθηκε στὴ μέση μιᾶς πλατείας καὶ ἀρχισε νὰ φωνάζῃ: «Ἐ-λάτε ἀνθρώποι!»

Πολλοὶ ἐτρέξαν νὰ τὸν περιτοίχισον. Σήκωσε τότε τὸ ῥοπαλὸ του καὶ τοὺς ἐφρυδάσσε χτυπώντας δεξιὰ καὶ ἀριστερά καὶ φωνάζοντας:

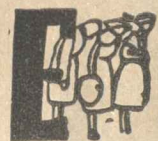
«Εσὺ τί θέλεις πού τρέξεις ἐδῶ; Ἐγὼ ζήτησα ἀνθρώπων».

Ὁ Διογένης μακίοντας μιὰ φορὰ σ' ἕνα λουτρό ἀκάθαρτον. Πού πλύνονται, ράβησε, ὅταν βγαίνουν ἀπ' ἐδῶ: Ὁ Συνέκτεης

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΠΑΠΑΦΑΝΑΣ

Εκεί που γύριζε στην Μικράν Άσιαν, ένα μεσημέρι που έβριζε ο ήλιος την γην και ταίσιζαν τα τσιτσίκια, σαν να έττανιζετο ο κόσμος με λάδι καυτό, μου δείσαν έξω από το Όδεμης την κυρά Παπαδιά, του Παπαφάνη την γυναίκα!...

— Την ξέρεις, τσελεπή, αυτήν;
— Που θέλεις να την ξέρω!
— Για τον Παπαφάνη πουθενά δεν άκουσες;
— Πρώτη φορά άκουω!...

Είπ' ιστορία ολόκληρη για κλάματα και γέλια!...

Πώς έγινε παπας ο Παπαφάνης, είν' ανεξήγητο για το χωριό. Τσοπάνης από τα βουνά, τραχύς σαν το πουρνάρι και άγιος σαν άγιόγδο, εγύριζε επάνω στην βουνοκορφή παίζων «μπαλαμά» και τραγουδών πονεμένους αμανέδες... Τό κρασάκι να πής, το άγα πούσε πειό πολύ από τα γράμματα και γ' αυτό βγήκε «στραβός» στον κόσμο, αλλά «κρυσσανάτα» πρώτης!...

Μιά ημέρα ο πατέρας του τον πήρε και τον πήγε στη χώρα του Δεσπότη.

— Παππούλη μου, σου έφερα το γιού μου για παπύ. Γ' άλλη δουλειά δεν κάνει. Γράμματα δεν ξέρει και πολλά, αλλά στο τρέξιμο κανένας δεν τον φθάνει. Και ο Δεσπότης τον χειροτόνησε!

Τό χωριό αφού έτριψε τα μάτια του, αφού εσταυροκοπήθη:

— Τι έπαθε ο Δεσπότης μας;
— Έσκυψε το κεφάλι του και τον έδεχθη. Τι να κάνει... τον έδεχθη και ξεθεύμανε διηγώντας τα κατορθώματά του. 'Η αλήθεια είναι όμως πως του φορέσαν τον φτωχόν, αλήθινά του, 'Η αλήθεια είχε κάμει!

Λένε δηλαδή πως μ' η γνωρίζοντας ο Παπαφάνης γράμματα, συνεβουλεύθη τον παπά του γειτονικού χωριού πως να τα βγάλει πέρα.

— Τό Ευαγγέλιο, του είπε, είνε από σάγματα των κερών γεμάτο. Της καθαρές της λέξεις της διαβάζω, αλλά για της κερωμένες τι να πώ!

Και μήπως ξέρω τι λένε για να της πώ από από το κεφάλι μου;

— Γι' αυτό σπας το κεφάλι σου, του είπε ο άλλος παπας.
— Άμα βλέπεις κερωμένες λέξεις, να πηδεις!
— Καλά, αλλά!
— Δεν έχει αλλά και άλλα. Όλοι οι παπάδες έτσι κάνουν, το ίδιο έκανα και γώ!...

Ευχαριστημένος ο Παπαφάνης γύρισε στο σπίτι του.

— Γυναίκα, είπε στη παπαδιά, εσώθηκα μωρή γυναίκα!...

Την Κυριακή περήφανος με ύψηλάτην, κεφαλή, ξεροβήχων προκλητικώς, ένεφανίσθη με το Ευαγγέλιο στο χέρι...

— Χμ! Και είπεν τοις έαυτού μαθηταίς, αμήν, αμήν λέγω υμίν...

Μιά σταλαξία κεριού την έκοψε τη φορά. 'Ο Παπαφάνης χωρίς να σταματήσει δίνει μια πηδησιά και βρίσκεται στη μέση της εκκλησίας...

— ...οστις θέλει όπισω μου έλθει... δευτέρα σταλαξία, δεύτερος πηδός την πόρτα.

— Απαρηγόστω έστυν και άρatto στον σταυρόν αυτού και ακολουθήτω μοι...

Τρίτος σταλαγμός, τρίτο πηδήμα και έφθασε έξω στην κλίμακα της εκκλησίας...

Οι χωρικοί εκπληγέντες από το πρωτοφανές αυτό λειτουργικόν σαλτάρισμα και βλέποντες και δεύτερον και τρίτον άλμα και τον παπά τους στη θύρα της εκκλησίας, έτοιμον να πηδήση έξω τον φώναζαν:

— Σε καλό σου, παππούλη, τι πηδήματα είνε αυτά;
Και ο Παπαφάνης, παρεξηγήςας του άλλου παπά την συμβουλή, που τούπε να πηδές τας λέξεις, τούς αποκρίθηκε ακόμα σιγοψάλλον:

— Με τα κεριά που έχει το Ευαγγέλιο, βρέ χριστιανοί, πηδώντας, πηδώντας στο γειτονικό χωριό θα φτάσω.

— Και δεν θυμάσαι τι έκαμε, προσέθεσε ο άλλος άγωγιάντης, μια μέρα με το Βάγια τον Κομπή;

— Αλήθεια κι αυτό είνε για γέλια.

— Τι έκανε;
— Του έλεγε δόσει κάτι να του ψωνήση απ' τη Σμύρνη. Στη λειτουργία απάνω εκεί που έβριζε ο Παπαφάνης, είδε το Βάγια τον Κομπή στην εκκλησία...

— ...Την τιματώσαν των Χερουβείμ... τάφερες τα ψούνια, Βάγια;... και ένδοξότεραν άσυ-

κρίτως των Σεραφείμ... Κουφάθηκε, βρέ Βάγια, δεν άκουσ; τάφερες τα ψούνια; είπα...

— Και τώρα τι απέγινε ο Παπαφάνης ρωτήσα;
— Έχάθηκε.
— Που πήγε;
— Νά, έτσι χάθηκε ένα πρωί, χωρίς κανένας γι' αυτόν πλέον να μάθη!... Τον ζήτησε η παπαδιά, χάλασε τον κόσμο, εφρόντισε σ' όλα τα μέρη του χωριού, μα πουθενά ο Παπαφάνης!...

— Μά πως συνέβη αυτό;
— Δεν είπαμε πως ο Παπαφάνης παρόπινε κρασί; Έτσι του έσκαζε πολλές φορές και «έτσουσε» με κάτι «παληφίλους». Κοντά σ' αυτούς γνώρισε και «μπεκρήδες έπιμινδύνους» Ρωμηούς και Τούρκους με τους οποίους κρυφομεθούσε. Ένα βράδυ που γλεντούσαν έξω σ' ένα καυλά καπνών, εκείνοι για να γελάσουν τον έκαμαν τάβλα στο μεθύσι. Άμα ξεράθηκε ο Αφάνης του ξυρσαν το κεφάλι τούρκα μ' ένα θύσανον μαλλιών μόνον στη κορφή, του ξύρισαν τα γένεια, έπειτα τον ντύσαν Ζειμπέκικα και κατόπιν κρυφτήκανε κει πίσω από κάτι καλόβες για να κινούν «χάζι».

Όταν τόν πρωί τον χτύπησε ο ήλιος, τόν φως και ή ζέστα, τον έπλησαν. Έσηκόνη χασμώμενος, ετάνυσε τα χέρια του, έτριψε τα μάτια του κατόπιν και κύτταξε να δη που είνε. Είδε γύρω του έσοχα και πράσινα καπνά να τον περιστοιχίζουν. Δεν ένεινμήθη τίποτε για μια στιγμή και ξανάτριψε τα μάτια του να δη που είνε:

— Μωρέ πως βρέθηκε εδώ!...

Τότε αισθάνθη κάτι έλαφρόν και ψυχρόν στο τουφτό από μαλλιά κεφάλι του, έσέκωσε τα χέρια και έντρομος έπιασε ένα κεφάλι ξουρισμένο και σαν νεροκολοκίδι γυμνό!

Ένα κρύο διέδραμε το σώμα του, τα μάτια του γοηλώσαν, ή γλώσσα πιάστηκε και ή κλιδωσές του λυθηναν!...

Τότε το μάτι του έπεσε επάνω στο ρουχά του και είδε αντί για ράσα, ρούχα τούρκα, γαλάζιο γαϊτανονέλεκο, ζουνάρι κόκκινο και βράκα Ζειμπέκικη και πετάχτηκε απάνω έντρομος σαν να έχάθητο σε κάβουνα άναμμένα!...

Έκείνη τη στιγμή ένας Τούρκος χωρικός επίτηδες βαλμένος, έπέρασε τον είδε και έχαιρετσε μ' ένα τεμενί βαθύτατον:

— Σαμπαχίρολουν, Μεμετ έφέντη!...

Ο Παπαφάνης τάχασε. Μεμετ έφέντης ήτο αυτός ή του χωριού ο εφημέριος, που χτες έκανε λειτουργία και μοίρασε και αντίδωρο... Και έπιασε το πρόσωπό του να δη τα γένεια του και γένεια δεν βρήκε. Ξανάπιασε πάλι το κεφάλι του, κι αυτό σκληρό και κρύο χωρίς κοσμήσεις πάντα έμεινε. Έτραβήξε τα Τούρκικα του ρούχα, έχτυπη και έτοιμήθη, μήπως όνειρεύεται, έφώναξε και πήδησε, περιμένον τας για να ξυτηνηση.

Ο Παπαφάνης είμαι ή ο Μεμετ Άγας;
Τότε είδε μπροστά του να περνά ένας από τους φίλους και συμπότας του. Αυτός θα του εηγούσε τέλος το μυστήριον και θα του έλνε το αίνιγμα τι είνε, ο Παπαφάνης ή ο Μεμετ Άγας;
Τόν κύτταξε στα μάτια περιμένοντας με καρδιοχτύπι.

Έκείνος πέρασε σοβαρός, τον έχαιρετσε και αντιπαρήλθε σοβαρότερος.

— Σαμπαχίρολουν, Μεμετ Έφέντη.

Ο Παπαφάνης έμεινε ξερός. Πέρασαν ακόμη άλλοι δύο Τούρκοι.

— Σαμπαχίρολουν, Μεμετ Έφέντη.

Απερησμένος κάθισε σ' ένα λιθάρι εκεί, ζαλισμένος με τους καπνούς και τους κουλάνες και τα δέντρα που στριφογύριζαν στα μάτια του. Τώρα περνάει ο μαστρο-Νικολός ο παλαιός του φίλος; αυτός βέβαια δεν θα γελάσθ!

— Καλημέρα, Νικολό.

— Χαίρ' Ολά, Μεμετ Άγά!

Κι' αυτός Μεμετ Άγά! Του φάνηκε πως όλα καταρρέουν γύρω του, πως κρημνίζονται τα βουνά, πως πέφτουνε τα δέντρα, πως βουλιάζει ή γη στα πόδια του και μέσα σ' αυτόν τον κρημνισμόν συμπαρεσύρετο και αυτός, στροβιλιζόμενος και ζαλισμένος. Για μια στιγμή έσπκωσε τα χέρια του κι' έφώναξε με μια φωνή μεγάλη άνδρικού πνιγμένου:

— Μωρέ Νικολό, μωρέ!

— Διατάξτε, άγά μου!

— Μωρέ είπες μου, στο Θεό σου, ο Παπαφάνης είμαι ή ο Μεμετ έφέντης;

ΛΑΪΚΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΥΣΤΙΚΑ

Άν αποθάνω γώ για σέ, ο κόσμος τί θα λέη! Πρώτα τον εφραμάκωσε και ύστερα τον κλαίει.

Ποιό δέντρο σαν μαραίνεται, δεν γένει τα κλαριά του, Και ποιό κορίτσι ανύπαντρο δεν κλαίει την καρδιά του;

Μερίστε, δέντρα και κλαριά, μη στέκεστε μπροστά μου; Θα βάνω μια κακιά φωτιά να κάψω το σεβδά μου.

Δεν τ' αγαπώ τα μάτια γώ, που χαμηλοτήρανε Που λαχταρίζουν για φιλή και δεν το μαρτυράνε.

Σάν μ' αγαπής πουλάκι μου, πές μου το να το ξέρω, Γιατ' είν' ο νους μου στα βουνά, να στείλω να τον φέρω.

Ό άραυά, μη βρέχης πεινά, κάνε μ' αυτή τη χάρη, Κι εγώ, με τα ματάκια μου δροσίζω το χορτάρι.

Αυτό το άχ αν έβγαίνεν άπ' της καρδιάς τα φύλλα, Θέ να καιγόταν ο ντουινιάς χωρίς φωτιά και ξύλα.

Για δες πως εκατήνητσα, όσαν της γης το χώμα. Που το πατείς και δεν μιλεί γιατί δεν έχει στόμα.

Γενού, πουλί μου, λείμονιά κι' εγώ να γείνω χιόνι, Να λοιάνω να δροσίζονται κι' τρυφεροί σου κλώνοι.

Έδω σ' αυτή τη γειτονιά χάρος να κατοικήση, Να πάρ' όλεις της άσχημας, της όμορφας ν' αφήση!

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

Ο Νικολός τον κύτταξε σαν έκπληκτος:

— Άγά μου μη σ' έχτυπησεν ή ζέστα στο κεφάλι;

Θά πάω στ' σπίτι μου, έσέκφηθ, όταν συνήθεν ο παπας, θά πάω να δω τι λέει και ή παπαδιά! δεν γίνεται παρά να με γνωρίση.

Έπερνε να βραδυάξη όταν χτύπησε την πόρτα του σπητιού του.

— Ποιός είνε, έφώνασε; από πάνω ή παπαδιά, προβάλλουσα το κεφάλι της από το παραθύρι.

Θι την ρωτήσω έσέκφηθ ο Παπαφάνης αν είνε απάνω ο παπας, και αν πη ότι δεν είνε, τότε δεν είμαι ο Μεμετ άγας αλλά ο Παπαφάνης.

— Επάνω είνε ο Παπας;

Η παπαδιά βλέποντας ένα Τουρκάλο μουστακαλή, με κόκκινα ζουνάρια να κτυπά ή τέτοια όρα το σπύτι της, φοβήθηκε και έσέκφησε να τον φοβήση γά να φύγη.

— Επάνω είνε, άγά μου, τι τον θέλετε;

— Αδύνατον, παπαδιά, δεν είνε επάνω ο παπας! Στην άπαντησιν αυτήν αϊ όπόνιοι της παπαδιάς έπλησαν σάρκα και όστα.

Σίγουρα αυτός ο Τουρκάλας θα ήλθε να την κλέψη.

— Επάνω είνε, σου είπα, μαζί με το συγγενόλογι μας. Παπά! Παπά! Μήτσο, Γιώργο, Κόστα, Παναγιώτη τρέξτε και μας χτυπούν την πόρτα.

— Βρέ παπαδιά μην κάνεις λάθος.

— Εγώ λάθος!...

Δεν βγήκε έξω ο παπας απ' το πρωί...

— Βρέ εγώ είμαι ο παπας βρέ παπαδιά!

— Για κάνε μου τη χάρη μη βάλω της φωνάς και άκούση ο παπας και άλλοι και βγουν και σε μετρήσουν τα παιδιά...

Σάν τρελλός πιά ο δυστυχής Αφάνης έφυγε με κατεβασμένο το κεφάλι τραυλίζοντας και ψιθυρίζοντας!...

— Έτσι θα είνε... Δεν είμαι ο παπας ή γώ! θα είμαι ο Μεμετ έφέντης!...

Και από τότε χάθηκε από το χωριό!...

— Και τι απέγινε;

— Κανείς δεν τον ξανάδ; πλέον, όλοι τον άναζητούσαν, αλλά αυτός δεν ξαναφάνηκε. Η γη έσχησθηκε θαρρείς και τον κατάπιε, τόν φτωχό!...

— Και τι απέγινε;

— Κανείς δεν τον ξανάδ; πλέον, όλοι τον άναζητούσαν, αλλά αυτός δεν ξαναφάνηκε. Η γη έσχησθηκε θαρρείς και τον κατάπιε, τόν φτωχό!...

— Και τι απέγινε;

— Κανείς δεν τον ξανάδ; πλέον, όλοι τον άναζητούσαν, αλλά αυτός δεν ξαναφάνηκε. Η γη έσχησθηκε θαρρείς και τον κατάπιε, τόν φτωχό!...

— Και τι απέγινε;

— Κανείς δεν τον ξανάδ; πλέον, όλοι τον άναζητούσαν, αλλά αυτός δεν ξαναφάνηκε. Η γη έσχησθηκε θαρρείς και τον κατάπιε, τόν φτωχό!...

— Και τι απέγινε;

— Κανείς δεν τον ξανάδ; πλέον, όλοι τον άναζητούσαν, αλλά αυτός δεν ξαναφάνηκε. Η γη έσχησθηκε θαρρείς και τον κατάπιε, τόν φτωχό!...

— Και τι απέγινε;

— Κανείς δεν τον ξανάδ; πλέον, όλοι τον άναζητούσαν, αλλά αυτός δεν ξαναφάνηκε. Η γη έσχησθηκε θαρρείς και τον κατάπιε, τόν φτωχό!...

— Και τι απέγινε;

— Κανείς δεν τον ξανάδ; πλέον, όλοι τον άναζητούσαν, αλλά αυτός δεν ξαναφάνηκε. Η γη έσχησθηκε θαρρείς και τον κατάπιε, τόν φτωχό!...

— Και τι απέγινε;

— Κανείς δεν τον ξανάδ; πλέον, όλοι τον άναζητούσαν, αλλά αυτός δεν ξαναφάνηκε. Η γη έσχησθηκε θαρρείς και τον κατάπιε, τόν φτωχό!...

— Και τι απέγινε;

— Κανείς δεν τον ξανάδ; πλέον, όλοι τον άναζητούσαν, αλλά αυτός δεν ξαναφάνηκε. Η γη έσχησθηκε θαρρείς και τον κατάπιε, τόν φτωχό!...

— Και τι απέγινε;

— Κανείς δεν τον ξανάδ; πλέον, όλοι τον άναζητούσαν, αλλά αυτός δεν ξαναφάνηκε. Η γη έσχησθηκε θαρρείς και τον κατάπιε, τόν φτωχό!...

— Και τι απέγινε;

— Κανείς δεν τον ξανάδ; πλέον, όλοι τον άναζητούσαν, αλλά αυτός δεν ξαναφάνηκε. Η γη έσχησθηκε θαρρείς και τον κατάπιε, τόν φτωχό!...

— Και τι απέγινε;

— Κανείς δεν τον ξανάδ; πλέον, όλοι τον άναζητούσαν, αλλά αυτός δεν ξαναφάνηκε. Η γη έσχησθηκε θαρρείς και τον κατάπιε, τόν φτωχό!...

— Και τι απέγινε;

— Κανείς δεν τον ξανάδ; πλέον, όλοι τον άναζητούσαν, αλλά αυτός δεν ξαναφάνηκε. Η γη έσχησθηκε θαρρείς και τον κατάπιε, τόν φτωχό!...

— Και τι απέγινε;

— Κανείς δεν τον ξανάδ; πλέον, όλοι τον άναζητούσαν, αλλά αυτός δεν ξαναφάνηκε. Η γη έσχησθηκε θαρρείς και τον κατάπιε, τόν φτωχό!...

— Και τι απέγινε;

— Κανείς δεν τον ξανάδ; πλέον, όλοι τον άναζητούσαν, αλλά αυτός δεν ξαναφάνηκε. Η γη έσχησθηκε θαρρείς και τον κατάπιε, τόν φτωχό!...

— Και τι απέγινε;

— Κανείς δεν τον ξανάδ; πλέον, όλοι τον άναζητούσαν, αλλά αυτός δεν ξαναφάνηκε. Η γη έσχησθηκε θαρρείς και τον κατάπιε, τόν φτωχό!...

— Και τι απέγινε;

— Κανείς δεν τον ξανάδ; πλέον, όλοι τον άναζητούσαν, αλλά αυτός δεν ξαναφάνηκε. Η γη έσχησθηκε θαρρείς και τον κατάπιε, τόν φτωχό!...

— Και τι απέγινε;

— Κανείς δεν τον ξανάδ; πλέον, όλοι τον άναζητούσαν, αλλά αυτός δεν ξαναφάνηκε. Η γη έσχησθηκε θαρρείς και τον κατάπιε, τόν φτωχό!...

— Και τι απέγινε;

— Κανείς δεν τον ξανάδ; πλέον, όλοι τον άναζητούσαν, αλλά αυτός δεν ξαναφάνηκε. Η γη έσχησθηκε θαρρείς και τον κατάπιε, τόν φτωχό!...

— Και τι απέγινε;

— Κανείς δεν τον ξανάδ; πλέον, όλοι τον άναζητούσαν, αλλά αυτός δεν ξαναφάνηκε. Η γη έσχησθηκε θαρρείς και τον κατάπιε, τόν φτωχό!...

— Και τι απέγινε;

— Κανείς δεν τον ξανάδ; πλέον, όλοι τον άναζητούσαν, αλλά αυτός δεν ξαναφάνηκε. Η γη έσχησθηκε θαρρείς και τον κατάπιε, τόν φτωχό!...

— Και τι απέγινε;

— Κανείς δεν τον ξανάδ; πλέον, όλοι τον άναζητούσαν, αλλά αυτός δεν ξαναφάνηκε. Η γη έσχησθηκε θαρρείς και τον κατάπιε, τόν φτωχό!...

— Και τι απέγινε;

— Κανείς δεν τον ξανάδ; πλέον, όλοι τον άναζητούσαν, αλλά αυτός δεν ξαναφάνηκε. Η γη έσχησθηκε θαρρείς και τον κατάπιε, τόν φτωχό!...

— Και τι απέγινε;

— Κανείς δεν τον ξανάδ; πλέον, όλοι τον άναζητούσαν, αλλά αυτός δεν ξαναφάνηκε. Η γη έσχησθηκε θαρρείς και τον κατάπιε, τόν φτωχό!...

— Και τι απέγινε;

— Κανείς δεν τον ξανάδ; πλέον, όλοι τον άναζητούσαν, αλλά αυτός δεν ξαναφάνηκε. Η γη έσχησθηκε θαρρείς και τον κατάπιε, τόν φτωχό!...

— Και τι απέγινε;

— Κανείς δεν τον ξανάδ; πλέον, όλοι τον άναζητούσαν, αλλά αυτός δεν ξαναφάνηκε. Η γη έσχησθηκε θαρρείς και τον κατάπιε, τόν φτωχό!...

— Και τι απέγινε;

— Κανείς δεν τον ξανάδ; πλέον, όλοι τον άναζητούσαν, αλλά αυτός δεν ξαναφάνηκε. Η γη έσχησθηκε θαρρείς και τον κατάπιε, τόν φτωχό!...

— Και τι απέγινε;

— Κανείς δεν τον ξανάδ; πλέον, όλοι τον άναζητούσαν, αλλά αυτός δεν ξαναφάνηκε. Η γη έσχησθηκε θαρρείς και τον κατάπιε, τόν φτωχό!...

— Και τι απέγινε;

— Κανείς δεν τον ξανάδ; πλέον, όλοι τον άναζητούσαν, αλλά αυτός δεν ξαναφάνηκε. Η γη έσχησθηκε θαρρείς και τον κατάπιε, τόν φτωχό!...

— Και τι απέγινε;

— Κανείς δεν τον ξανάδ; πλέον, όλοι τον άναζητούσαν, αλλά αυτός δεν ξαναφάνηκε. Η γη έσχησθηκε θαρρείς και τον κατάπιε, τόν φτωχό!...

— Και τι απέγινε;

— Κανείς δεν τον ξανάδ; πλέον, όλοι τον άναζητούσαν, αλλά αυτός δεν ξαναφάνηκε. Η γη έσχησθηκε θαρρείς και τον κατάπιε, τόν φτωχό!...

— Και τι απέγινε;

— Κανείς δεν τον ξανάδ; πλέον, όλοι τον άναζητούσαν, αλλά αυτός δεν ξαναφάνηκε. Η γη έσχησθηκε θαρρείς και τον κατάπιε, τόν φτωχό!...

— Και τι απέγινε;

— Κανείς δεν τον ξανάδ; πλέον, όλοι τον άναζητούσαν, αλλά αυτός δεν ξαναφάνηκε. Η γη έσχησθηκε θαρρείς και τον κατάπιε, τόν φτωχό!...

— Και τι απέγινε;

— Κανείς δεν τον ξανάδ; πλέον, όλοι τον άναζητούσαν, αλλά αυτός δεν ξαναφάνηκε. Η γη έσχησθηκε θαρρείς και τον κατάπιε, τόν φτωχό!...

— Και τι απέγινε;

— Κανείς δεν τον ξανάδ; πλέον, όλοι τον άναζητούσαν, αλλά αυτός δεν ξαναφάνηκε. Η γη έσχησθηκε θαρρείς και τον κατάπιε, τόν φτωχό!...

— Και τι απέγινε;

— Κανείς δεν τον ξανάδ; πλέον, όλοι τον άναζητούσαν, αλλά αυτός δεν ξαναφάνηκε. Η γη έσχησθηκε θαρρείς και τον κατάπιε, τόν φτωχό!...

— Και τι απέγινε;

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΙΣΤΙΑΝ

[Υπό Α. Πιραντέλλο]

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μα, μαντέψτε τον δρόμο που ακολουθούσε η σφαίρα, αυτό ήταν για το γιατρό το ουσιώδες αυτή τη στιγμή. Έβλεπε τον πληγωμένο σαν ένα πάσχοντα, που έπρεπε να καταβληθεί όλα τα μέσα της επιστήμης του για να τον σώσει. Τίποτε άλλο δεν είχε στο νου του. Μόνο η παρουσία του Βιβόλη τον έκανε να συλλογισθεί ότι, επειδή το δ-νομα του Κόρσι ήταν γνωστό και το δράμα ανεστάτωσε όλη την πόλη, καλό θα ήταν να δημοσιεύσουν ότι αυτός ήταν ο γιατρός.

— Βιβόλη, θα γράψω πως εγώ τον γιατρέψω.

Ο δόκτωρ Σίξς ξερόβηξε από το άλλο πλευρό της κλίνης.

— Και μπορείτε να προσθέσετε ότι έχω βοηθήσει τον δόκτορα Κυζίμο Σίξς τον οποίο συνιστώ, επρόκειτο ο Βακαλόπουλος...

Εκείνη τη στιγμή, ο ετοιμοθάνατος μισούσε τα μάτια και σούφρωσε τα φρύδια. Οι δύο γιατροί και ο Βιβόλης τον κίταζαν με φόβη.

— Έχει πυρετό... μουρμούρισε με μορφασμό ο Βακαλόπουλος.

— Εγώ φρένο, είπε σιγανά ο Βιβόλης, δίνοντας το χέρι στο Βακαλόπουλο και χαϊρίζοντας με το κεφάλι τον Σίξς.

— Σίξς, περσίστε απ' εδώ, να τον ανασηκώσουμε, είπε ο Βακαλόπουλος, μάς χρειάζονται δύο νοσοκόμοι ως τόσο ως δοκιμάσουμε. Θα επιδέσω την πληγή.

— Θα την πλύνουμε; ρώτησε ο Σίξς.

— Ναί. Το οινόπνευμα, και τη λεκάνη, παρακαλώ. Τοίμασε και τους επιδέσμους... Και πάγο.

Ο Τομμάσος Κόρσι, όταν του επέδεναν την πληγή, άνοιξε τα μάτια, έκρυθσε, ζήτησε να παραμερίσει τα χέρια του γιατρού και, με φωνή βραχνή, είπε:

— Όχι, όχι...

— Πώς όχι; ρώτησε με άπορία ο δόκτωρ Βακαλόπουλος. Άλλα μια αιμοπετίσια δυνατή έπινξε τα λόγια του Κόρσι στο λάρυγγά του και τον έριξε πάλι λιποθυμούν...

Τότε οι δύο γιατροί τον έπλυναν και του επέδεναν την πληγή ήσυχο, χωρίς διακοπή.

— Όχι, Μαμά, όχι... Δεν μπορώ...

Η Άδριανή συνήλθε από τη λιποθυμία της και ήρνετο να υποχωρήσει στα παρακλήσεις της μητέρας της. Ν' αφήσει το σπίτι του συζύγου της μαζί με τα παιδιά, αυτό δεν μπορούσε να το κάνει. Αισθανόταν πως ήταν καρφωμένη στην καρέκλα της, είχε σκοτόβη και έτρεψε, σά νάπεσε στα πόδια της κεραυνός. Μάταια ή μητέρα της την παρακινόσε:

— Έλα, πύμε, Άδριανή. Μ' άκου;.

— Άφησε να της φορέσουν ένα σάλι στους ώμους, το καπέλλο της στο κεφάλι, κύτταξε ίσια εμπρός της, σά ζητιάνη. Δεν κατόρθωσε ακόμη ν' αντιληφθεί τί της συνέβη. Τί της έλεγε η μητέρα της; Ν' αφήσει το σπίτι; Πώς μπορούσε να το κάνει αυτό, σά μια τέτοια στιγμή; Και γιατί; Ο άντρας της δεν ήταν πιά δικός της; Ο πόθος της για να τον ιδεί είχε σβύσει. Τί έκαναν στο διάδρομο εκείνοι οι δύο άστυφύλακες;

— Καλύτερα ν' αποθάνη! Άν ξήση, θα τον στείλουν στο κάτεργο! της τόνισε η μητέρα της.

Μητέρα! της είπε ικετευτικά, κυττώντας την στα μάτια.

Μα εκείνη καυχήσε άμέσως τα μάτια για να κρατήσει τα δάκρυά της.

Στο πρόσωπο της μητέρας της, διάβαζε την καταδίκη του συζύγου της: «Σκότωσε το Νόρη! Σ' άπατοσε με τη γυναίκα του Νόρη! Αυτή εξακολουθούσε να το άνοιξη! δεν μπορούσε ακόμη ούτε να σκεφθεί, ούτε να εννοήσει ένα τέτοιο πράγμα. Είχε ακόμη εμπρός στα μάτια της την εικόνα του φορείου και δεν μπορούσε να φαντασθεί τίποτε άλλο από τον πληγωμένο και ετοιμοθάνατο Τομμάσο της επάνω στο φορείο... Ο Τομμάσος σκότωσε λοιπόν το Νόρη; Τάφιασε με την Άγγελικα Νόρη και ο σύζυγός τους ανεκάλυψε; Συλλογίστηκε πως ο Τομμάσος κρατούσε πάντα το περίστροφο του μαζί του. Το κρατούσε για το Νόρη; Όχι. Τόποινα πάντα μαζί του. Οι Νόρηδες μόνο από ένα χρόνο κατοικούσαν στην πόλη.

Στο σκοτισμένο μυαλό της παρήλασαν ένα πλήθος εικόνες, ή μία ύστερ' από την άλλη, σαν άστρατες... Οι Νόρηδες ήταν από μια πόλη της Καλαβρίας ν' ένα γράμμα συστατικό για τον Τομμάσο, που τους είχε περιουλήσει έχοντας με τον διαδυτικό χαρακτήρα που πάντα τον διέκρινε, με το υποχωρητικό χαμόγελο στο άρρενο πρόσωπό του, με τα μάτια του τα γεμάτα ζωή και ενεργητικότητα, που τον έκαναν σ' όλους αγαπητόν.

Αυτός ο τόσο διαδυτικός

άνθρωπος είχε κατακτήσει και αυτή τη γυναίκα του, από τις πρώτες ημέρες του γάμου των. Την συμπαίρησε και αυτή στην πληθώρα της ζωής που έλαβε μέσα του και που τον έκανε ν' ακολουθή τον χειμαρρό της ζωής, χωρίς να συλλογίζεται, πηδώντας όλους τους φραγμούς, όλα τα εμπόδια. Πολλές φορές, αυτή σταμάτησε στη μέση αυτού του δρόμου, για να κρίνει κάποια πράξη του συζύγου της που δεν την εύρισκε σωστή. Μα εκείνος δεν της έδινε καιρό να κρίνει όπως δεν απέδιδε σημασία και στις πράξεις του. Ήξερε ότι θαχανε τα λόγια της αν τη τούσε να τον νουθετήσει, γιατί εκείνος έννοιασε να τραβήξει πάντα εμπρός με κάθε θυσία, χωρίς να σταματά για να διακρίνει το καλό από το κακό. Έμενε ευθύμος και ανοιχτόκαρδος, τον εξέταζε από την άδιακοπή ενεργητικότητάς, ήταν γενναίος, απλόκαρος και με όλους φίλος. Στα τριανταχρόνια του χρόνια, ήταν ακόμη σαν ένα μεγάλο παιδί, ικανός να παίξει σ' αλήθεια με τα δύο του παιδιά, και, ύστερα από δέκα χρόνων παντριά, ήταν ακόμη τόσο ερωτευμένος με τη γυναίκα του...

Και σήμερα, μονομιάς, αυτή η κεραυνόβολος έκρηξη! Μα πως ήταν δυνατόν; Τα πράγματα δεν έτρεχαν να την άποσπασουν από τη θερμή αγάπη που είχε στο σύζυγό της, που ήξερε ότι ήταν άμοιρος.

Κάποιες μικρές ύπηρεσίες, ναί. Μα το ψέμα, όχι! το ψέμα δεν εύρισκε θέσι στο διαδυτικό χαρακτήρα του. Πως τάφιασε μια στιγμή με την Άγγελικα Νόρη, αυτό δεν εσήμαινε πως την είχε προδώσει, αυτή, τη σύζυγό του. Όχι, δεν μπορούσαν να ψεύδονται τα χείλη του, τα μάτια του, το γέλιο του που σκορπούσε χαρά στο δρόμο. Την Άγγελικα Νόρη; Την ήξερε πως δεν άξιζε τίποτε, μ' τίποτε, ούτε για τον ίδιο τον σύζυγό της το Νόρη. Μα άλλη αδυναμία από εκείνες που οι άντρες δεν ξέρουν, οίς μπορούσαν να της αποφύγουν. Και όμως σ' εκείνη αδυναμία έπεσε, σέρνοντας μαζί του το σπίτι του, τη γυναίκα του τα παιδιά του!

— Παιδιά μου! παιδιά μου! έφώναξε επί τέλους.

— Έκλαιγε με λυγμούς, κρύβοντας το πρόσωπο μέσα στα δύο της χέρια, για να μη βλέπει πιά το βάραθρο που άνοιγόταν μπροστά της.

— Πάρε μαζί σου, είπε γυρνώντας στη μητέρα της. Άς φύγουν, να μη βλέπουν... Μα εγώ, όχι, μένω...

Σηκώθηκε, προσπαθώντας να κρατήσει τα δάκρυά της, πήγε, με τη μητέρα της που την ακολουθούσε, να ζητήσει τα παιδιά που έπαιζαν μαζί σ' ένα μικρό δωμάτιο, όπου η υπηρέτρια τα είχε κλείσει. Άρχισε να τα ντύνει πνιγώντας τους λυγμούς που της ήρχοντο στη κάθε άθωα ερώτησή των παιδιών:

— Με τη Γιαγιά, ναί... Περίπατο με τη Γιαγιά... Στα αλόγατα, Ναί... Και σπαθί... Η Γιαγιά θα μου τ' αγοράσει.

Η μητέρα της κύτταζε, με σπαραγμένη καρδιά, την απαγορευτική κόρη της, το λατρευτό παιδί της, που ήταν τόσο όμορφη! Τώρα όλα τελείωναν γι' αυτή, και στο άγριο μίσος της για εκείνον που έφερε όλη αυτή τη δυστυχία στην κόρη της, της έρχονταν επιθυμία να της αποσπάσει από τα χέρια το άγοράκι, που ήταν η πιστή εικόνα του πατέρα του, ή ίδια φωνή, ή ίδιες χειρονομίες.

— Το άποφάσισε να μη μ' ακολουθήσει! την ξαναφώνησε, όταν τα παιδιά ήταν έτοιμα. Εγώ, δεν θα πατήσω πιά το πόδι εδώ. Θα μένεις μόνη... Το σπίτι της μητέρας σου σου εινε πάντα ανοιχτό. Θάβρεις αύριο, αν όχι σήμερα. Και αν ακόμη δεν αποθάνη, θα...

— Μαμά! είπε ικετευτικά η Άδριανή, δείχνοντας τα παιδιά.

— Η πατήρική κυρία εσιώπησε και έφυγε μαζί με τα εγγόνια της καθώς είδε να βγαίνει από το δωμάτιο του πληγωμένου ο δόκτωρ Βακαλόπουλος.

Ο γιατρός σίμωσε στην Άδριανή για να της συστήσει να μη διαταράξει την ήσυχία του συζύγου της προς το παρόν.

— Η πιο έλαφρα συγκίνησης μπορεί να του αποβήθι ολεθρία. Προσέχετε εις τίποτε να μη ένοχηθώ. Απόψε τη νύχτα θα τον προσέχω ο συνάδελφός μου. Αν με χρειασθήτε...

Δεν άποτελείσσε. Είπε πως η Άδριανή δεν τον άκουγε, ούτε του ζητούσε λεπτομέρειες για το τραύμα. Φορούσε στο κεφάλι της το καπέλλο σά να ήταν έτοιμη ν' αφήσει το σπίτι. Ο γιατρός μισόκλεισε τα μάτια, κούνησε το κεφάλι, μ' έναν ανασταναγμό, και έφυγε.

Ε'.
Τη νύχτα, ο Τομμάσος Κόρσι ανέκτησε κάπως τās αλυσίσεις του. Στον πυρετό που τον έβασάνιζε, άνοιξε τα μάτια του στο ήμισυ του δωματίου.

('Ακολουθεί)

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ

Του Ριχάρδου Έρρ. Σαβάζ

('Ιστορία Περιπετειών άγωνίας και τρέμου)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Πετα γύρισε σά μέσα σ' επιθυμία:

— Άκολουθείτε με

— Η όμορφη δέηρος μου έκυρνε το πρόσωπό της στο βέλο της και ανέβηκε γρήγορα τη σκάλα.

— Εγύρισα λοξά το μάτι μου και βεβαίωηκα πως δίν μ' έβλεπε κανείς.

— Ο άιαξας χτύπησε τα άλογά του και έγινε άφαντος. Μπήκα κατόπιν και έβ'ω στο κατόστημα.

— Η σύζυγός μου έλεγε αυτή τη στιγμή σά μια κομψή Γαλλίδα:

— Θέλω ένα φόρεμα για το χορό της κομψότητας. Ίγνάντε. Πρέπει σ' αυτές ημέρες να εινε έτοιμο. Μπορείτε να το κάνετε;

— Και γρηγορότερα, αν θέλη η κυρία, άνήνησεν η Γαλλίς.

Τότε η Έλένη επιθυμία, που δίν κατόπισσα να τ' άκουσε.

— Η μοδίστρα της έδειξε μια μικρή πόρτα και η Έλένη με ώδηγησε σά μια αίθουσα, ώραια έπιπλωμένη.

— Απόρησα όταν άκουσα την Έλένη να ρωτά:

— Έχετε ότι χρειάζεται για να γράψω κανείς εδώ; Άρθρου έτοιμασε γρήγορα τα γράμμάτά σου, ένω έβ'ω θα διαλέξω το φόρεμά μου.

— Ναί, άλλ' έχετε τόσα φορέματα σ'α μπασόλά σας.

— Χρειάζομαι κι' άλλο. Μή μ' έρωσάτε και μη πησάσετε εν τω μεταξύ στην πόρτα. Σας το συνιστώ...

— Άρχισε να υπονιάζωμαι δι ημουν μέσα στη φωλιά των μηδενιστών. Έγγραφα άπαντων στη καλή μου σύζυγο στο Παρίσι. Της συνιστούσα να μη γράψω σ' κανένα άλλον, εκτός σά μένα και νά διευθύνω τα γράμμάτά της στην Αμερικανική Προβία. Την έμπόδιζε να τηλεγραφάρη. Την παρακολούθα, τās επιστολάς της προς την Μαργαρίτα, να τās στέλνει σά μένα. Της έγραφα κατόπιν δι θα γύριζε γρήγορα στο Παρίσι και την συμβούλευα να μην άποπειράσθω να έλθω στη Πετρούπολη... «Το κλίμα εινε φοβερό, άγρια μου, της έτόνιζε, ή κρίση και ή χολέρα μα σείλουν την πόλη!»

— Άνθ'αυτα το γράμμα μου προς τούς «Διέξελ, Χάρτες και Σα, εις Παριόλιον».

Κατόπιν έγραφα στην κόρη μου Μαργαρίτα. Της συνιστούσα έπισης να στέλνει τα γράμμάτά της στη Προβία. Την παρακαλούσα, να προς την μητέρα της γράμματα, να τα στέλνει σά μένα. Της έγραφα δι γρήγορα θά πήγαινα να την άνταμώσω και να μην έλθω στη Πετρούπολη, αν δεν την ζητήσω. Σα λίγο ήλθε η Έλένη.

— Το φόρεμά μου για το χορό της Ίγνάντεφ, θά εινε θαυμάσιο, μου είπε, και ύστερα με ρώτησε σ'α για τα γράμματα.

Της τ' έδωσα.

— Το χέρι σας εινε ιδρωμένο, είπαε σ'α νεβρά σας, έχετε πυρετό, είπε. Πηγαίνετε τώρα στο ξενοδοχείο ή στη Λόχη και λομονήστε εντελώς το σπύτι αυτό. Τα γράμματα θά τα στείλω εγώ... Κι... θά σ'α συναντήσω αργότερα. Αν ήγτε τον έξέλδελφο Σάσα, πότε να μη μ' άπισκεφθή πριν από τās πέντε.

Την ύπαικουσα, κι' εινε κατέβηκα, έβριξα μια ματιά στο δρόμο. Η γειτονιά ήταν ήσυχη.

Τίποτε το ύπαικο δίν φανέτο. Μονάχα ένα παιδί πετούσε στον άέρα ένα άετό. Ίσως αυτό να ήταν κάποιο συνάλο... Προχώρησα άναπνέοντας δύσκολα.

— Α! χρειάζεται πολλές καιρός βέβαια για να γίνη κανείς κακοθγος και μάλιστα νύχθαιμος!

Δίν μπορούσα να φτώ απ' τη Πετρούπολη, αν δεν πονούσαν τρεές ημέρες. Έπρεπε ν' αντιμετώπισω γνωστούς και άγνωστους κινδύνους και να είμαι άδιάφορος. Έποπτε να καταπίνω ένα συμβολικό τηλεγράφημα, μαζί με τον καπνό μιν, την ώρα που θά συζήτουσα με τον διευθυντή της άστυνομίας. Έπρεπε...

Μα φωνή μου διάκοψε της το μερές σκέψης μου.

— Α! φίλε μου, σ'αναγκαζώ, Ανοξέ!!

Θέε μου! Ήταν ο διευθυντής της άστυνομίας. Αυτός ο ίδιος! Ναί, ο Βαρόνος Φρίντριχ ήταν μπροστά μου! Ευνώς που ήμουν ένα χιλιόμετρο μακριά από το ύπαικο έργοτάσιο.

Φοικιότατα άρχισα να του θιμλώ.

— Στο ταξίδι μου έκάνατε ένα θαυμάσιο τραπέζι. Θά μου έπιτύμπετε να σ'α ανταποδώσω σήμερα;

— Μπάρβα! έφώναξε. Μπορώ να σ'α δείξω ένα μικρό εστιατόριο, που δεν θά το ξεχωνάνατε ποτέ σας.

— Σ'α έφθάσαμε σά μια είσοδο με την έπιγραφή: «Πισούα - Γαί- λικόν Έστιατόριον».

— Όμολογώ δι μένος μου δεν θά το εύρισκα ποτέ, του είπα.

— Ο Βαρόνος με άνυπομονησία μ' έσπρωξε μέσα.

— Εκάθισα σ' ένα ιδιότερο δωμάτιο. Ο υπηρέτης, άφω έλαβε της σχετικής διαταγής, έξηφανόθη.

— Δίν θά σ'α γνωρίσουν εδώ, είπα.

— Όχι, άπήνησε. Άλλά σ'α, καθώς βλέπω, μ' έμάθατε. Δίν τρώω ποτέ δύο φορές στο ίδιο μέρος. Αν έτοιμα ταχτικά, θά έβλεπε τον μικρόν Φρίντριχ δηλητηριασμένον καμιά μέρα.

— Επεισοια και έπεισα μ' έρωξέ στο γολικό ψωμί. Άλλά με της πρώτες κουβέντες του Φρίντριχ, μου έπεσε το ψαμί από τα χέρια.

— Ω! ω! ή δρεξί σας έκόπηκε, φτωχέ μου φίλε! μ' είπε. Λοιπόν έμπρός, γιατί εσταθήκατε;

— Επήρα θάρρος και άρχισα να ξανατρώω.

— Αναπτή μου Άνοξέ δεν φαινόσε καλά, μου είπα πόλιν ο Φ. έδωχ.

— Ίσως... Δέν έκοιμήθηκα πολύ τη νύχτα... Πήγα στη Λόχη των Θυλαγγών. Έκέρχισα μια φοβητά σούβλια.

— Είπαε νύχθος. Η κυρία σας σ'α έπιτύμπετε της δλονύχτες αυτές άσυνείτες; Άλήθεια, πως έχει ή κυρία σας; Εινε υγιής πάντοτε;

— Θέλει τώρα νέο φόρεμα για το χορό της Ίγνάντεφ.

— Ω! ω! τόσο γρήγορα σ'α μεγάλα ζήκια! είπε ο Βαρόνος. Ί- σως έρωθ κι' εγώ στο χορό αυτό... Και συγχρόνως έρωξε το βλέμμα του κάπου, σαν να ήθελε κάτι να σκεφθή

— Άλήθεια; ρώτησα.

— Βέβαια, αν ο Τσάρος τιμήση την εορτή.

— Έξαρνα, ένα άνήσυχο βλέμμα είταρε το πρόσωπο του άνθρωπάκου αυτού.

— Κ'αί σ'αί δεν φαινόσε καλό, είπα κι' εγώ τώρα με τη σειρά μου.

Ναί, είπε. Όμολογώ δι η άνηυχής μου εινε πολύ μεγάλης. Μουάξω σ'α ένα παιδί, που το έβαλαν να δια- χυη της νύχτες από το κράς. Και ύπάρχουν τόσες πολλές μν'ε. Καμιά μέρα θ' άποτύχω και τότε...

— Τότε το κράς θά πάθω, διέκοινα.

— Ούέ μου! Και το παιδί μαζί! Δίν είχατε και σ'α στη Βίσνγκων κάποιο έπιστομό με τον πρόεδρο Γκάφφιλδ;

— Ναί, τών έδωλ φήγαν!

— Σε! Μη μιλάτε δυνατά. Και τί έπαθε ο διευθυν- τής της Άστυνομίας σας;

— Τίποτε, άπήνησε. Έμεινε στη θέσι του.

— Τίποτε! Α! το θ'ωρείτε εύκολο σ'αί οι Αμερικανοί να εινε κανείς διευθυντής της Άστυνομίας και να μη κινδυνεύη σ'α χρόνος. Έδώ όμως δέν συμβαίνει το ίδιο. Έδώ η το κεφάλι του κακούργου ή το δικό μου. Τώρα εινε ώρα να φύγω. Έχω πολλές σκοντοβρεές και δέν έπεισα σ'α κρεβάτι από τότε που ήλθα.

— Ναί, είπα, είδα μάλιστα και πως έργάζεσθε σ'α την περσινή νύχτα.

— Άλήθεια...; π'α; Και άμέσως, ένω μου έκανε την ερώτησιν αυτήν, φάνηκε πως με υπονιάζανε. Τί έρωξε; με ξαναρώτησε.

Είς άπάντησιν, του είπα τα τών συλλήψεων που είδα, όταν ήλθα με τον Βόρην από τη Λόχη στο σπίτι.

— Ναί, είπα. Έπεισα μια από αυτές, μ'α όχι την άλλη, την μεγάλη. Ω! αν μπορούσα να πάσω αυτήν. Αλλά θά μου έδινε πάντα παράσημα και την έμπιστοσύνη του Κυ- βίου μου. Αχ, αυτή εινε πολύ πονηρή και έξυπνη! Εινε έγθρα του Βαρόνου Φρίντριχ. Φοβόμην μήπως δέν το κα- ταρωάσω ποτέ...

— Έξως το κεφάλι του και συνέχισε:

— Έχασα ήδη πολλήν ώρα Au revoir.

Είχε προχωρήσει σ'α πόρτα, όταν ξαναγύρισε και με ρώτησε:

— Δίν είδατε καμιά δημοση κυρία στο τραπέζι από το Βεσολίνο έως το Ένδονκον, κατά το ταξίδι σας;

— Πολλές, του άπήνησα.

— Ναί, αλλά μια μελαχροινή με γοητευτικούς και έλκυστικούς τράστους, με όρεξια παιδιού και κραιά διπλωμάτου;

— Βέβαια, άπήνησα, ένω η ψυχή μου είχε φθάσει σ'α χείλη μου.

— Α, την γνωρίζετε; ρώτησε. Ποιά εινε;

— Η γυναίκα μου, έφώναξε με θάρρος, που μου τ' έδινε ή άπελπισία μου.

— Η γυναίκα σας; Α, μάλιστα! Χί! χί! χί! χί! και έσκασε σ'α γέλια. Πάλι άσάτα; Παίξτε με τον διευθυντή της Άστυνομίας. Σ'αί οι Αμε- ρικανοί κάνετε πάν τε τ'α σκέτσα σας.

— Έπεισα με άφρησ μισοκλείοντας τα μάτι του.

— Θέε μου! τί ήθελε να π'α αυτό; Αισθανό- μουν δι η θέσι μου χειρότερη. (Άκολουθεί)

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΤΟΣΟ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ

(Το Γκαστόν Ρισάρ)

Παρίσι, 2 Ανεμόδους, Έτος XIII
... 'Απόψε δ' αγαπητός μου μπαμπάς επέστρεψε σπίτι μας ύστερα από δυό χρόνια που έλειπε στον πόλεμο. Για να εορτάσουμε το γυρισμό του, η καλή μου θεία μ' έντυσε με άσπρη μουσελίνα και μου φόρεσε ένα στεφάνι από άσπρολουλούδα κάτω από το μικρό μεταξωτό πέπλο. Φορούσα και μια ζώνη από χοντρό μεταξωτό, άσπρα σωρόνια, κάλτσες άζουρ.
'Ο μπαμπάς μου κοιτώντας με, άκούμπησε επάνω στο τραπέζι ένα μικρό δέμα που είχε κάτω από το στρατιωτικό του μανδύα, και μου άνοιξε την άγκαλιά. Είδα, ενώ τον φιλούσα, ότι τα μάτια του ήταν γεμάτα δάκρυα.
— 'Αλλοίμονο! πόσο της μοιάζει, 'Υακίνθη, είπε σφίγγοντάς με στην καρδιά του.
— 'Αγαπητέ μου Φλοριμόνδε, είπε η καλή μου θεία σκουπίζοντας τα μάτια της, να είσαι βέβαιος ότι σε βλέπει, επάνω από τον ουρανό, και ότι είναι ευτυχισμένη. 'Ας μη κλαίμε. 'Ας χαρούμε καλύτερα για το γυρισμό σου. Και δόσε στη μικρή Ουναδίλλα αυτά που της άγόρασε.
'Ο καλός μου μπαμπάς μου έδωσε τότε το μικρό δέμα που είχε φέρει. Τό άνοιξε. Είχε μέσα ένα όμοιο κουτί φυλιντσένιο και ένα όμοιο βιβλίο, την 'Εγκυκλοπαίδεια τών Παιδών, χρυσόδετη, που είχε απ' έξω χαραγμένη, με χρυσά ψηφία, αυτή την άφιέρωση: Αυτό το βιβλίο δώρεται εις την Ουναδίλλη Μύλλερ από τών πατέρων της.
Και μέσα στο κουτί βρήκα ένα κολλίε, ένα βραχιόλι και ένα μικρό ρολόι χρυσό με σμάλτο.
— Σήμερα μπαίνεις στα δώδεκα, είναι τα γενέθλιά σου, Ουναδίλλη—Βατρίκη, μου είπε ο πατέρας μου. 'Η άγία μητέρα σου σε γέννησε στη φυλακή την 2 Ανεμόδους, στην πρώτη της Δημηγρετίας, και άπέθανε στο Ικρίωμα είκοσιμία ημέρες άργότερα. Μη λησμονής ποτέ να προσεύχεσαι γι' αὐτή.

2 Ανεμόδους, Έτος XIII

Καί μέσα στο κουτί βρήκα ένα κολλίε, ένα βραχιόλι και ένα μικρό ρολόι χρυσό με σμάλτο.
— Σήμερα μπαίνεις στα δώδεκα, είναι τα γενέθλιά σου, Ουναδίλλη—Βατρίκη, μου είπε ο πατέρας μου. 'Η άγία μητέρα σου σε γέννησε στη φυλακή την 2 Ανεμόδους, στην πρώτη της Δημηγρετίας, και άπέθανε στο Ικρίωμα είκοσιμία ημέρες άργότερα. Μη λησμονής ποτέ να προσεύχεσαι γι' αὐτή.

2 Ανεμόδους, Έτος XIII

Καί μέσα στο κουτί βρήκα ένα κολλίε, ένα βραχιόλι και ένα μικρό ρολόι χρυσό με σμάλτο.
— Σήμερα μπαίνεις στα δώδεκα, είναι τα γενέθλιά σου, Ουναδίλλη—Βατρίκη, μου είπε ο πατέρας μου. 'Η άγία μητέρα σου σε γέννησε στη φυλακή την 2 Ανεμόδους, στην πρώτη της Δημηγρετίας, και άπέθανε στο Ικρίωμα είκοσιμία ημέρες άργότερα. Μη λησμονής ποτέ να προσεύχεσαι γι' αὐτή.

2 Ανεμόδους, Έτος XIII

Καί μέσα στο κουτί βρήκα ένα κολλίε, ένα βραχιόλι και ένα μικρό ρολόι χρυσό με σμάλτο.
— Σήμερα μπαίνεις στα δώδεκα, είναι τα γενέθλιά σου, Ουναδίλλη—Βατρίκη, μου είπε ο πατέρας μου. 'Η άγία μητέρα σου σε γέννησε στη φυλακή την 2 Ανεμόδους, στην πρώτη της Δημηγρετίας, και άπέθανε στο Ικρίωμα είκοσιμία ημέρες άργότερα. Μη λησμονής ποτέ να προσεύχεσαι γι' αὐτή.

2 Ανεμόδους, Έτος XIII

Καί μέσα στο κουτί βρήκα ένα κολλίε, ένα βραχιόλι και ένα μικρό ρολόι χρυσό με σμάλτο.
— Σήμερα μπαίνεις στα δώδεκα, είναι τα γενέθλιά σου, Ουναδίλλη—Βατρίκη, μου είπε ο πατέρας μου. 'Η άγία μητέρα σου σε γέννησε στη φυλακή την 2 Ανεμόδους, στην πρώτη της Δημηγρετίας, και άπέθανε στο Ικρίωμα είκοσιμία ημέρες άργότερα. Μη λησμονής ποτέ να προσεύχεσαι γι' αὐτή.

2 Ανεμόδους, Έτος XIII

Καί μέσα στο κουτί βρήκα ένα κολλίε, ένα βραχιόλι και ένα μικρό ρολόι χρυσό με σμάλτο.
— Σήμερα μπαίνεις στα δώδεκα, είναι τα γενέθλιά σου, Ουναδίλλη—Βατρίκη, μου είπε ο πατέρας μου. 'Η άγία μητέρα σου σε γέννησε στη φυλακή την 2 Ανεμόδους, στην πρώτη της Δημηγρετίας, και άπέθανε στο Ικρίωμα είκοσιμία ημέρες άργότερα. Μη λησμονής ποτέ να προσεύχεσαι γι' αὐτή.

2 Ανεμόδους, Έτος XIII

Καί μέσα στο κουτί βρήκα ένα κολλίε, ένα βραχιόλι και ένα μικρό ρολόι χρυσό με σμάλτο.
— Σήμερα μπαίνεις στα δώδεκα, είναι τα γενέθλιά σου, Ουναδίλλη—Βατρίκη, μου είπε ο πατέρας μου. 'Η άγία μητέρα σου σε γέννησε στη φυλακή την 2 Ανεμόδους, στην πρώτη της Δημηγρετίας, και άπέθανε στο Ικρίωμα είκοσιμία ημέρες άργότερα. Μη λησμονής ποτέ να προσεύχεσαι γι' αὐτή.

2 Ανεμόδους, Έτος XIII

Καί μέσα στο κουτί βρήκα ένα κολλίε, ένα βραχιόλι και ένα μικρό ρολόι χρυσό με σμάλτο.
— Σήμερα μπαίνεις στα δώδεκα, είναι τα γενέθλιά σου, Ουναδίλλη—Βατρίκη, μου είπε ο πατέρας μου. 'Η άγία μητέρα σου σε γέννησε στη φυλακή την 2 Ανεμόδους, στην πρώτη της Δημηγρετίας, και άπέθανε στο Ικρίωμα είκοσιμία ημέρες άργότερα. Μη λησμονής ποτέ να προσεύχεσαι γι' αὐτή.

2 Ανεμόδους, Έτος XIII

Καί μέσα στο κουτί βρήκα ένα κολλίε, ένα βραχιόλι και ένα μικρό ρολόι χρυσό με σμάλτο.
— Σήμερα μπαίνεις στα δώδεκα, είναι τα γενέθλιά σου, Ουναδίλλη—Βατρίκη, μου είπε ο πατέρας μου. 'Η άγία μητέρα σου σε γέννησε στη φυλακή την 2 Ανεμόδους, στην πρώτη της Δημηγρετίας, και άπέθανε στο Ικρίωμα είκοσιμία ημέρες άργότερα. Μη λησμονής ποτέ να προσεύχεσαι γι' αὐτή.

2 Ανεμόδους, Έτος XIII

Καί μέσα στο κουτί βρήκα ένα κολλίε, ένα βραχιόλι και ένα μικρό ρολόι χρυσό με σμάλτο.
— Σήμερα μπαίνεις στα δώδεκα, είναι τα γενέθλιά σου, Ουναδίλλη—Βατρίκη, μου είπε ο πατέρας μου. 'Η άγία μητέρα σου σε γέννησε στη φυλακή την 2 Ανεμόδους, στην πρώτη της Δημηγρετίας, και άπέθανε στο Ικρίωμα είκοσιμία ημέρες άργότερα. Μη λησμονής ποτέ να προσεύχεσαι γι' αὐτή.

2 Ανεμόδους, Έτος XIII

Καί μέσα στο κουτί βρήκα ένα κολλίε, ένα βραχιόλι και ένα μικρό ρολόι χρυσό με σμάλτο.
— Σήμερα μπαίνεις στα δώδεκα, είναι τα γενέθλιά σου, Ουναδίλλη—Βατρίκη, μου είπε ο πατέρας μου. 'Η άγία μητέρα σου σε γέννησε στη φυλακή την 2 Ανεμόδους, στην πρώτη της Δημηγρετίας, και άπέθανε στο Ικρίωμα είκοσιμία ημέρες άργότερα. Μη λησμονής ποτέ να προσεύχεσαι γι' αὐτή.

2 Ανεμόδους, Έτος XIII

Μιλούσε με τή μήτη, και, μ' όλη την ταραχή μου, κόντευα να σπάσω στα γέλια...
'Επειτα, ο χορός. Χόρευα, χόρευα, χόρευα. Και παρεχόμουν πέντε χορούς σ' ένα νέο μαθητή της στρατιωτικής Σχολής, ένα κηβαλιέρο χαριτωμένο με μαλλιά καστανά με μάτια γαλάνα... Τη λένε 'Ηλία.

5 Μαΐου 1809

Είμαι ακόμη ζαλισμένη από χαρά! 'Ο μικρό τετράδιο, μ' αγαπά...
'Απόψε, που τραγουδούσε—ά, τι όμορφα—ένα τραγούδι από το 'Ριχάρδο τόν Λεοντόκαρδον, αίσθανόμουν ότι κιτρινίζα και κοκκίνιζα και τα χέρια μου έτρεμαν ενώ άγγιζαν τις χορδές τις άρπας μου.

Μ' άκολούθησε, στον κήπο, όπου έπηγα ν' αναπνεύσω λίγο το βαθυδρό άεράκι, και εκεί, κοντά σ' ένα θάμνο άνθισμένο, μου έξωμολόγηθη τόν έρωτά του. Και μίλησε τόσο γλυκά, τόσο τρυφερά, ώστε λιποψυχούσα από ευτυχία που τόν άκούγα.

— Ουναδίλλα, μου έλεγε σιγανά, σφίγγοντας το χέρι μου, αγαπητή μου Ουναδίλλα... Νά ξεράτε πόσο σάς αγαπάω... Θέλετε να γίνετε σύζυγός μου;... Πέτε μου, Ουναδίλλα... Θά με περιμένετε; Δώδε μήνες τόν λόγο σας και σάς άρχίζομαι έρωτα και πίστι σ' όλη μου τη ζωή.

— 'Οθέ μου, έλεγα με τόν νοῦ μου... μ' αγαπά... μ' έρωτεύεται!

— Μ' αγαπάτε; 'Αλήθεια; Είπα περιγελαστικά. Μά είμαι ακόμη μικρή. 'Υπάρχουν τόσες ώρες στον κόσμο, δεν θ' άρχισετε ν' άποκτήσετε δόξα και σύντομα θά με λησμονήσετε.

Ποτέ, είπε εκείνος με πάθος... Ποτέ... Πώς να λησμονήσω το χαριτωμένο πρόσωπό σας, αυτά τ' άδελφάνα μάτια, αυτό τόν λατρευτό στόμα; Και τόν ψηλό και λιγερό κορμί σας...

— 'Α! είπα, άφήστε της κοροϊδεύεις...
— Ουναδίλλα, μου μούρμυρισε εκείνος, ο πατέρας σας με παίρνει μαζί του στην Άυστρια, όπου θά συναντήση την Α. Μ. τόν Αυτοκράτορα... 'Αφού με όνομάσει από τώρα παιδί του, Ουναδίλλα, και αφού σάς αγαπά...

Δεν μπόρεσε ν' άποτελειώσω... Τότε έχασα τ' λογικά μου... Και τόν άνταπέδωκα τόν φίλι του.

6 Μαΐου

Τά όμολόγησα όλα στον πατέρα μου. 'Αρραβωνιαστήκαμε...

5 Απριλίου 1811 ('Αγιος Γερμανός)

Στό σημερινό κυνήγι συστήθηκα στον Αυτοκράτορα. Είπε η πρώτη φορά (ύστερα από τόν θάνατο τού πατέρα μου και τού άρραβωνιαστικού μου, που σκοτώθηκαν και οι δύο στο Βάγραμ από τήν ίδια όβριδα), πού έβγαλα τ' άμυγαλά. Γιατί ή μαυροφόρε δεν άφισον στην Αυτού Μεγαλειότητα.

Εισήχθην από τόν Λυρόν στο περίπτερον όπου ο Αυτοκράτορας έδιδε άκρόαση στους επίσημους. Και έγεννα δεξιά με πολλήν ευγένειαν.

— Θά λαμβάνετε έξ χιλιάδες φράγκα σύνταξη και προσθέτως σάς προικοδοτώ με πενήντα χιλιάδες λίβρες. 'Αγαπούσα πολύ τόν πατέρα σας και ή μνηστήρ σας θά έγινετο, άν ζούσε, στρατιώτης διακεκριμένος. Ειτυχώς είσθε πολύ νέα, αγαπητή μου κόρη. Για νά σάς παρηγορήσω, θά σάς παντρώσω σύντομα, μ' ένα από τούς γενναίους μου. Θά τόν έχω ύπ' όψη.

— Μεγαλειότητα. Έλαβα τόν θάρος ν' άπαντήσω, ή 'Υμετέρα Μεγαλειότητα άς με συγχωρήση δια τήν τόλημν μου... 'Αλλ' επιθυμώ νά μείνω πιστή στους όρκους μου... Θά μείνω άνύπαν'ρη.

— Καλά! Καλά, μη λέτε λόγια παιδαριώδη, είπε με κάποια άδημονία.

Μου άνασήκωσε τόν πηγούνι με τήν άκρη τού δακτύλου του και χαμογέλασε βλέποντάς την άμυχανία μου.

— Τι είδους καλόγηρα θά γίνετε λοιπόν, μ' αυτά τ' όφρατα ματάκια! Είπε χτυπώντας με στό μάγουλο. Ναι, θά σάς παντρώσω. Και άν άποστήσετε υιούς, θά τούς κάμω άκολουθούς τού βασιλέως Αύλην τού υιού μου.

— Έφωνα, με τήν καρδιά πλημμυρισμένη από εύγνωμοσύνη μαζί και λύπη.

— Έχω έδώ επάνω στο τραπέζι μου ίερά φυλαχτά που μου έδωσε από τόν Βάγραμ ο Ιπποκόμος τού πατέρα μου. Ένα σκουρό από τ' ά

— Έχω έδώ επάνω στο τραπέζι μου ίερά φυλαχτά που μου έδωσε από τόν Βάγραμ ο Ιπποκόμος τού πατέρα μου. Ένα σκουρό από τ' ά

— Έχω έδώ επάνω στο τραπέζι μου ίερά φυλαχτά που μου έδωσε από τόν Βάγραμ ο Ιπποκόμος τού πατέρα μου. Ένα σκουρό από τ' ά

— Έχω έδώ επάνω στο τραπέζι μου ίερά φυλαχτά που μου έδωσε από τόν Βάγραμ ο Ιπποκόμος τού πατέρα μου. Ένα σκουρό από τ' ά

— Έχω έδώ επάνω στο τραπέζι μου ίερά φυλαχτά που μου έδωσε από τόν Βάγραμ ο Ιπποκόμος τού πατέρα μου. Ένα σκουρό από τ' ά

— Έχω έδώ επάνω στο τραπέζι μου ίερά φυλαχτά που μου έδωσε από τόν Βάγραμ ο Ιπποκόμος τού πατέρα μου. Ένα σκουρό από τ' ά

— Έχω έδώ επάνω στο τραπέζι μου ίερά φυλαχτά που μου έδωσε από τόν Βάγραμ ο Ιπποκόμος τού πατέρα μου. Ένα σκουρό από τ' ά

— Έχω έδώ επάνω στο τραπέζι μου ίερά φυλαχτά που μου έδωσε από τόν Βάγραμ ο Ιπποκόμος τού πατέρα μου. Ένα σκουρό από τ' ά

— Έχω έδώ επάνω στο τραπέζι μου ίερά φυλαχτά που μου έδωσε από τόν Βάγραμ ο Ιπποκόμος τού πατέρα μου. Ένα σκουρό από τ' ά

— Έχω έδώ επάνω στο τραπέζι μου ίερά φυλαχτά που μου έδωσε από τόν Βάγραμ ο Ιπποκόμος τού πατέρα μου. Ένα σκουρό από τ' ά

μαλλιά τού αγαπημένου μου 'Ηλία, τόν ρολόι τού στρατηγού Μύλλερ, τού π' τέρα μου. Και αυτό τόν λατρευτό γραμμα που δ' αγαπημένος μου, ψυχολογώντας, δεν μπόρεσε νά τόν άποτελειώσω.
— Ουναδίλλα, αγαπημένη μου... σ' άφίνω ύφειαν. 'Αποδησάω με τ' όνομά σου στα χείλη και τήν εικόνα σου στην καρδιά... 'Αγάπη μου... πέρα από τόν θάνατο σ' έσορκίζω νά μ' ή...

Δεν άπετείλ'ω... 'Αλλά έξω τι ήθελε νά π' ή, αφού ή σκιά του με επισκέπεται κάθε νύχτα. 'Οχι, 'Ηλία. Όχι. Δεν είμαι από κείνες που δίνουν τήν άγάπη τους δύο φορές. Δεν θά ύπακούσω. Δεν θά πάρω τόν σύζυγο που θέλουν νά μου επιβάλουν. Και αφού τόν μόνο μου καταφύγιο είνε πιά ο τάφος, θάρθω νά σάς εύρω. Δεχθήτε με δίω, ή μητέρα μου που μαρτύρησε, ή πατέρα μου αγαπημένη. Μεσολάβησε γιά μένα, καλή μου θεία... 'Υακίνθη, δεύτερη μητέρα μου. 'Ερίομαι, 'Ηλία, δεξών τήν άρραβωνιαστική σου σ' αυτό τόν κόσμο και τή γυναίκα σου στον άλλο! 'Θέε μου! 'Θέε μου, συγχώρησέ με!

— 'Εφημερίς τών Συζητήσεων' τή: 12 Νοεμβρίου 1811

— Σήμερα γενέτο ή κηδεία της Άνιδος Βατρίκης Ουναδίλλας Μύλλερ, ή οποία έδοιοφονήθη κατά τρέπον τόνον μυστηριώδη εις τήν οικίαν τ' τού 'Αγίου Γερμανού. 'Η άτυχής νεινίς επισήμως είχε μνηστευθή, τή φροντίδι της Α. Μ. τού Αυτοκράτορος, ένα τών μάλλον διακεκριμένων άξιωματικών της φρουράς, τόν λοχαγόν Ζάν Κουραλέ. Τήν εύρον στολισμένην ως δι' έορτήν, με τήν λευκήν της νυμφικόν έσθλην. 'Εγγχειρίδιον Ιταλικόν ήτο έμπνευσμένην μέχρι τής λ'βης εις τόν στήθος της, με τόνση δύναμιν, ώστε ούδε σταγών αίματος έξερρευσεν εκ της πληγής. 'Αποδίδεται αυτό τόν έγκλημα εις λόγους εκδικήσεως, διότι άποκλείεται ή ιδέα περί αυτοκτονίας, καθ' όσον ή Άνις Βατρίκη Ουναδίλλα Μύλλερ ούδένα λόγον είχε νά τεματίση τήν ζωήν της...

ΓΚΑΣΤΟΝ ΡΙΣΑΡ

ΣΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ο ΑΜΟΙΒΑΙΟΣ ΘΑΥΜΑΣΜΟΣ

Ο ΣΚΥΛΛΟΣ

Μαρέ! Τί άφέντη πόχ'ω έγώ! τί σόι! τί χαμάρι, τί μάτι, τί περπατηιά, τί όμορφη, τί χάρη!... Και νά μήν έχη ο τόπος μας—τί κρίμα—άλλον ένα! Μ' αλήθεια έχει δίπλα του και σκύλλο σάν και μένα...

Ο ΑΦΕΝΤΗΣ

Μαρέ! Τί σκυλί που σούχω έγώ! τί σόι, τί χαμάρι, τί μάτι, τί περπατηιά, τί όμορφη, τί χάρη!... Και νά μήν έχη ο τόπος μας—τί κρίμα—άλλο ένα! Μ' αλήθεια έχει δίπλα του κι' άφέντη σάν και μένα...

Κι' έτσι άφέντης και σκυλί με σηκωμένες μύτες Πηγαίαν κομμάροντας κ' ήσαν κ' οι δύο... ψωρήταις! Δ. ΚΑΜΠ

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΕΣ

'Αρχίζει τόν περιήμον μυθιστόρημα τού ΜΗΡΑΝ ΣΤΟΥΚΕΡ

'Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ..

Μυθιστόρημα παρ' όδοιν.
Μυθιστόρημα άστυνομικόν.
Μυθιστόρημα αλθηματικόν.
Μυθιστόρημα φρικιαστικόν!

Μέ ήσαν τόν Βοεβόδα της Τρανσυλβανίας Δράκουλαν, όστις έχει άποθανεί πρό 500 έτών και ζή βρυκολακισμένος σ' ένα έρημο, τρομερό, προγονικό του πέγγο...

Πρέπει νά μάς εύγνωμονήτε γιά τόν άριστούργημα αυτό που θά σάς δώσουμε. Περιπετειωδέστερον μυθιστόρημα δεν έδημοσιεύθη μέχρι σήμερον εις περιόδικόν. Θά σάς συναρπάση, θά σάς γοητεύη, θά σάς ξετρελλάνη.

Ο Βοεβόδας Δράκουλας κατοικεί μέσα στους τάφους και δογιάζει τήν νύκτα. Πέρνει τήν μορφή λύκου, σκύλου, κοινουβέργας. Είνε τρομερός τήν θέαν. Μιά ημέρα άφίνει τόν πέγγο του και ένσπντι στο Λονδίνο. Κι' εκεί πλέον άρχίζει τρομακτικό άγών μεταξύ αυτού και δύο σοφών που θέλουν νά τόν έξοντώσουν. Πώς όμως φθάνει στο Λονδίνο; Ταξιδεύειν φυσικά. Και ή άφηγησις τού τοξειδίου του αυτού είνε ό τι φρικιαστικόν, άνατριγύλα και τρόμος...

Φοβέται μίαν ώραίαν νέαν και ή νέα βρυκολάκισει επίσης. Και ό ίδιος ο έραστής της διατριβή την καρδίαν της διά νά τήν λυτρώση τού κακού...

'Αλλά τί νά σάς πρωτοπούμε; 'Ο Καπετάν Βρυκολάκας' δεν λέγεται με δύο λόγια. Έχετε λοιπόν ύπομονήν μέχρι τού

ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΟ 'Σ ΦΥΛΛΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΝΟΣ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ Α. ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΥ

Ζ'

'Η δολοφονία τού Α' Νεκροταφείου ύπ'ήρξε γιά τήν εποχή έ- κείνη από τ' άγκυλάματα που συνετάραξαν και έξήγειραν έξαιρετικά τήν άθηναϊκή κοινωνία.

Έξω άκριβός από τόν μανδρότοχο τού Νεκροταφείου, κάτω στό χώμα, βρέθηκε μία νύχτα νεκρή, με μία σφαίρα στό κρανίο, μία φτωχή, μία δυστυχισμένη έπαίτις, ή Μοσχού 'Αναστασία. Κοντά της ένα μωρό έάφτετο. Είχε εύρη τόν μητρικόν μαστόν και χωρίς νά έννοι τόν φρικώδες δρόμο έβούζανε τήν 'εκτή μητέρα του!...

'Από τής πρώτης στιγμής τόν έγκλημα έθεωρήθη μυστηριώδες. Ποίος έδοιοφόνησε τήν Μοσχούν και διατί; Διά λόγους έρωτικούς; 'Ητο άσχημοτή, ουπαρά, ρακένδυτος, γηρασμένη σκεδόν. Διά νά τή ληστεύση; 'Ητο πάμπτωχος, εξητάνευς γιά νά ζήση. 'Ετσι και ή άστυνομία και ή άνάκρισις εύρεθήσαν πρό σκότους. 'Ο μόνος μίστυς τού έγκλήματος ήτο τόν μωρό που έκρατούσαν ή Μοσχού στην άγκυλή της τήν στιγμήν τού έγκλήματος. Μιλούν όμως τ' ά μωρά; 'Αντιλαμβάνονται;

Τοιουτοτρόπως άνάκρισις και άστυνομική άρχή έβάδιζαν ψηλαφητά εις τόν έρεβος τού μυστηρίου. Είχαν νά λύσουν πολύ δύσκολον πρόβλημα, νά διαφωτίσουν πολύ σκοτεινόν μυστήριον...

Αί σχετικαί άνάκρισεις είχαν άνατεθή, ως ένθυμοίμαι, εις τόν κ. Μελιτάνη. 'Ιδιαιτέρως δε ένεργούσαν αυτές πρός άνακάλυψιν τού δολοφόνου, χρησιμοποιών πρός τούτο δραστήριον άστυνομικόν και ιδιαιτέρως πάλιν ή καταδίωξις. Συνέβη μάλιστα και τόν έξης: Μεταξύ άνακρίσεως και άστυνομίας άνεπτύχθη αντίζηλα και κατέβαλον άμφοτεροι υπεράνθρωπα μέσα και μόχθους πρός έπιτυχίαν τών έρευνών των.

Ποίος θά έπετύγγανε έν τέλει; Ποίος θά άνεκάλυπτε και θά συνελάμβανε τόν άπαισιον δολοφόνον;

'Η μάλλον ποίος έπέτυχεν; Αυτό θά μένη σκοτεινόν κάπως εις τόν αιώνα τόν άπαντα. Διότι μοιραίως—ως άπεδείχθη εκ τών ύστέρων—και ή άνάκρισις και ή άστυνομία ήκολούθησαν τήν αυτήν όδόν έν καίς ένεργείαις των. Συνεκέντρωσαν ιδιαιτέρως έκαστη, τά αυτά στοιχεία, ύπομνήσθησαν συγχρόνως σκεδόν τόν δράστην, έπιπροσφορήσαν, τέλος, ταυτοχρόνως τόν όνομα αυτού και τήν διεύθυνσί του και ταυτοχρόνως ένεσκαψαν εις τήν οικίαν του ή μάλλον εις τόν Ιατρείον του. Καί αυτόν τόν τρόπον και ή σύλληψις του διασχερήθη παρ' άμφοτέρων.

'Ητο δε ο δράστης κάποιος όδοντοίατρος—ως μη άναμέρομεν τόν όνομά του—όστις προηπήρξεν έραστής της Μοσχούς και τήν διέφθειρεν, ύποσχέσας εις αυτήν γάμον. Τήν έξηπάτησεν όμως άκολούθως, τήν έγκατέλειπε και ή Μοσχού κατήχησεν έπαίτις.

'Ηλπίεν όμως ή δυστυχής ακόμη και άλλας ήμέρας πρό της δολοφονίας, πληροφορηθένσα τήν άφίξιν του εις τās 'Αθήνας, τόν έπεσκέψθη και τού υπενθύμισεν τήν ύπόσχεσίν του. 'Ο τώος έραστής της έπροένευετο τās ήμέρας εκείνας. 'Επρόκειτο νά έπιτύγη κάποια άμείνεοντα γάμον. Και έγένετο έξω φρενών όταν αντίκρισε τόν θάνατ' του, τόν όποιον ήτο δι' αυτόν διασκέας άπειλή. 'Επρεπε συνεπώς νά άπαλλάξη αυτής πάση θυσία. Της ύπεσχέθη χορηγία. 'Η Μοσχού όμως άπαίτησε γάμον. Και ο όδοντοίατρος έλαβε πλέον τήν σκληράν άπόφασιν. Της έδωσε άκρεβού τόν βρόδον, στάς 9 ή 10—δεν ένθυμοίμαι καλάς τήν ώρα— στό νεκροταφείον, όπου και τήν έφόνευσεν!...

Σοφώτερον έγκλημα, πλέον καλώς σχεδιασμένον και πλέον μεγαλοφυώς ύπολογισθέν δεν έγινε μέχρι σήμερον, έξαιρέσει της τελευταίας δολοφονίας τού Μοραίτη υπό τού Μπασιάνου στην Μαλακάναν. Τά κατ' αυτό και της άναίμεως εις τήν δολοφονίαν της...

Κρίας με τās Καμυλάς θά σάς τ' άφή γρηδ εις τόν προσέχες φύλλον.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η μυθιστορία τού δολοφόνου.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ * * ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Καθίσταμεν γνωστόν πρός τούς κ. κ. συνδρομητάς τού 'Μπουκέτου', τούς έγγραφέας δι' έν μόνον τμήματον, ότι, ή συνδρομή των έλθει και άν δεν στείλουν νά τήν άνακεύωσιν, ή άποστολή τού φύλλου θά διακοπή.

(Εκ της Διευθύνσεως)

ΓΛΥΚΥΤΑΤΟ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Δεν γνωρίζω τι έγινε μετά την λιποθυμία μου αυτή. Τό μόνον που γνωρίζω είναι ότι γδεις ύπνισσα πολύ άρρωστη και ότι βρέθηκα σ' ένα ευρύχωρο δωμάτιο. Στά πόδια μου ήταν μια γυναίκα άρρωστη και στο προσκεφαλό μου ή περισσότερα χαϊδεύοντάς με με τη τραυ ματισμένη φτεροθύγα της.

Η γυναίκα αυτή έγρύριζε από την άγορά της Μολέον με δύο άνδρες, οι οποίοι μ' έφεραν εδώ.

Είμαι σ' κάποιο μικρό χωριό κοντά στην Νεργιτιέ καθώς μου λένε. Από το κρεβάτι μου δεν βλέπω παρά μονάχα ουρανό. Ω! τον ουρανό, από τον όποιον και μόνον περιμένο βοήθεια! Χθες έρώτησα την ημερομηνία και μου είπαν ότι έχουμε 28 Ιουλίου. Άλλοι μόνον! Πέρασαν είκοσι ημέρες απ' ότου έφυγα και εγώ περιπλανώμαι ακόμη όπου με φέρη η τύχη. Πού είμαι; Μα κοντά σου η κοντά σου;

Έζητησα ακόμα χαρτί και μελάνη να γράψω.

Έστάθη αδύνατο να εξακολουθήσω μετά τας πρώτες λέξεις. Απόψε αισθάνομαι καλύτερα τον εαυτό μου και έγγραψα τους σαράντα αυτούς στίχους που περιέχει η επιστολή μου αυτή. Εύχαριστήσα τη γυναίκα που με περιποιήθηκε. Άνιλαβα της δύναμεις μου και την νύχτα θα προσπαθήσω να σηκωθώ.

Αύριο θα εξακολουθήσω τον δρόμο μου. Δεν με περιμένεις αγαπητέ μου φίλε;

Η περισσότερα αναπαύεται επίσης. Έλπίζω να πετάξη εύκολότερα και να με φέρη περισσότερο κοντά σου. Ενόμιζα ότι θα περνούσα όλη τη νύχτα γράφοντας σε σένα, αλλά αι δυνάμεις μου δεν μου τ' επέτρεψαν. Πρέπει λοιπόν να παύσω πρέπει να σου πω ύλαίνε. Όλα γύρω μου τρέμουν και τα γράμματα που σου γράφω μου φαίνονται όλο φωτιά...

Αχ! γιατί!...

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗ

9 ώρα το πρωί

Έκείνη προς Έκείνον,

Με κατέλαβε ένας ύπνος γεμάτος αγωνία. Εύτυχως άνοιξα τα μάτια μου και είδα να ξημερώνει.

Θά προχωρήσω, θά τρέξω, δεν θά σταθώ στιγμή...

Έλπίζω πλέον πως θά σε δω, άσφαλως θά σε δω, θά σε συναντήσω... Περιμένε με, περιμένε με!

Ω! ποτέ εις το μέλλον δεν θ' αφήσω τα γράμματά σου. Και όταν πεθάνω θά τα έχω στην καρδιά μου και θ' άφήσω έντολή, με τιμωρία την Ιερουσαλήμ σ' εκείνους που θά με ένταφιάσουν, να τα κλείσουν στο τάφο μαζί μου.

Θέ μου! δεν έχω τη δύναμη να τα ξαναδιαβάσω, άλλ' εύτυχως τα έχω άποστηθίσει και μου είναι εύκολο να τα γράψω πάλι από τον πρώτο έως τον τελευταίο στίχο. Πόσες φορές τα έδιάρσα!

Τό παράθυρό μου, μου γράφεις, τό γέμιζον τα κλωνιά του γιαισμού και βλέπει στην άνατολή.

Αυτό είναι άρισμένως που βλέπω.

Ο ήλιος έχει άνατέλλη άριστερά μου, σύ λοιπόν είσαι στα δεξιά μου. Σε εύχαριστώ, Θεέ μου, που άντέλεις για μένα τόσο γλυκύτητα!

Διακρίνω μερικά άσπρα σημεία. Ποιό άπ' όλα αυτά να είναι η έρημητιρίό σου;

Ω! περισσότερά, του ουρανού κόρη, σύ μόνο μπορείς να μου πής. Φεύγω, αγαπητέ μου, γιατί κάθε στιγμή που γάω είναι άσπρη λεία της εύδαιμονίας μας.

Ότε λεπτό δεν πρέπει ν' άργήσω Δεν είν' άλληθαι; Έλα, περισσότερα μου, δεν είναι ψέμμα πως σήμερα τό βράδυ θά τον ίδουμε και πάλιν...

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

31 Ιουλίου

Έκείνη προς Έκείνον,

Η νύχτα που έμεσολάβησε αγαπητέ μου, δεν μου επέτρεψε να εξακολουθήσω τη πορεία μου. Έρώτησα, και ηγήλα σ' ένα λόφο να έδειξαν τό Μοναστήρι τώ Βενεδικτίνων και κοντά έχει ένα άσπρο σπιτάκι, όμοιο σάν εκείνο που μου έγγραφες.

Έζητησα να μ' άθω τίνος είναι αυτό τό σπιτάκι και μου είπαν μέσα σ' αυτό μένει ένας νέος ώραιος και θεοσεβής έφημος. Όσο ο νέος αυτός επισκέπτεται κάθε σπιτί φτωχού και ψυχροπαγώντος. Σύ είσαι τάχα ο άνδρας εκείνος; Δεν είσαι σύ;

Αν είναι έτσι έσύ ήσουν πρό τινος στο χωριό Κορόν, όπου ήμω τώρα εύρισκομαι. Έκανε, όπως μου είπαν, έπισκεψι σ' ένα φτωχό χτιστή, ο όποιος έπεσε από άρκετό ύψος και έσπασε τό πόδι του. Τόν περιποιήθηκες και φεύγοντας είπες σ' όλη την οικογένεια που γονατίστη σ' εύχαριστούσε:

Τώρα παρηγορηθήτε προσευχηθήτε μόνο γι' αυτόν που είς π. ρηγόρησε.

Ω! βέβαια σύ είσαι που είπες αυτά τα λυπημένα λόγια. Με περιμένεις και μη γνωρίζοντας τι άπέγναινα, ύποφέρες. Υποφέρες γιατί άμφιβάλλεις.

Εγώ όμως δεν έχω πλέον άμφιβολίες. Όταν σκέπτομαι ότι θά σ' άπαντούσα ίσως αν έφθανα δύο ώρες ταχύτερα!

Λέγω είσως, γιατί αν ήμουν και κοιρασμένη θά έφευγα άρρώστος, θά είχα όδηγό και θά σε συναντούσα. Άλλ' αν δεν ήσουν σύ; Πόσο άξίζει η περισσότερα μας η όποία δεν έχει άπατηθή ως τώρα;

Τι κάνεις τώρα άγορητέ μου; Σε ποιο μέρος εύρίσκεσαι;

Όταν σε συλλογίζομαι, συλλογίζομαι τό Θεό! Τώρα είναι η ώρα ένδεκα τό βράδυ. Άύριο! Άύριο!

Έλπίζω πιά πως αύριο θά σε συναντήσω!...

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗ ΤΡΙΤΗ

3 Ιουλίου 11 ώρα βράδυ

Έκείνος προς Έκείνη

Δεν γνωρίζω αγαπητή μου, αν θά σε ξαναδώ. Πλησιάζω τη μεσάνυχτα και τελειώνει η τελευταία ημέρα της ζωής μου.

Άφίω για πάντα τον κόσμο.

Αύριο είναι η ημέρα που ώρισα για τη καθιέρωσή μου. Θά γίνω Ιερής. Υγίαινε Ισαβέλλα, θά περάσω τη νύχτα μου όλη με προσέχης. Η καρπάνες του μοναστηριού θά σημαίνουν για ν' αναγγέλουν, ότι μια ψυχή και όχι ένα σώμα άφίγει τη γη για τον ουρανό. Στις 9 οι μέλλοντες άδελφοί μου θά έλθουν να με ζητήσουν. Υγίαινε!...

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

1 Αύγουστου Πέμπτη ώρα το πρωί

Έκείνος προς Έκείνη

Βλέπω για τελευταία φορά ν' άνατέλλη ο ήλιος. Ποτέ δεν ήταν τόσο λαμπρός, μεγαλοπρεπής, καθάρος.

Αδιαφορεί για της λυπες του κόσμου αυτό, τον όποιον φωτίζει!

Τού είναι αδιάφορα τα δάκρυα που χύνω και βρέγουν τό γράμμα μου αυτό.

Δεν θά τον δω πιά. Τό κελλί που ώρίσθηκε για μένα βλέπει προς την αύλη, και είναι κλεισμένο με ψηλό τοίχο.

Άλλά από μια μικρή τρυπίδα θά διακρίνω μονάχα μια γωνία του κοιμητηρίου, την όποια θά φροντίσω να μου παραχωρήσουν για τον τάφο μου.

Πρέπει να έχω κανείς όσο τό δυνατόν κοντά του εκείνο που επιθυμεί ν' άπολαύση όσο τό δυνατόν γήγορα...

ΕΠΙΣΤ. ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

έναντι ώρα το πρωί

Έκείνος προς Έκείνη

Η ψαλμωδίες ακούγονται πλησιέστερα. Έρχονται να με ζητήσουν. (Ακολουθεί)

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ."

ΚΑΡΤ ΠΟΙΣΤΑ

Κους Κους "Αγγ. Σαλούτση", Ζάκυνθος: Εύχαριστούμεν διά τό ένδιαφέρον σας. Τό «Μπουκέτο» θά σας είνε ένθιμον αν του προμηθεύσετε πράγματι τας έκδόσεις τας όποιας ζητεί. Ποιητικών 'Ανθών' ζητούμεν του 'Ιωάννου Τσακασιάνου και όχι του Γεωργίου. Άλλαθί τον καλούν. Στείλτέ μας τά ποιήματα περί των όποιων μας γράφετε. Και πάλιν σας εύχαριστούμεν διά τας προσφορές σας ένεργείας προς εύρεσιν των ζητούμενων βιβλίων. Γιάννην Βενιζέλον, Πύργον: Με λύπην μας σ' εύδοποιούμεν ότι, έλάβομεν σήμερον έπιστολήν του ένλεκτου μας συνεργάτου κ. Κ. Τριχογίτη, όστις μας καθιστά γνωστόν ότι τό διήγημα «Πίσω από τό Παζούρι», τό όποιον μας έστειλατε ως μετάφρασιν θήσαν ιδιήν σας, τό αντίγράψατε λέξιν προς λέξιν από ιδιήν του καλαιών μετάφρασιν. Τι να σας είπωμεν σχετικώς δεν γνωρίζομεν. Αποφεύγομεν να χαρακτριώσομεν και την πράξιν. Σκεφθήτε και θά ίδητε ότι αυτό που έχάματε είναι έντελως άδικαιολόγητον. Σε, Τριανταφυλλίδην: Τό διήγημάκι όχι και τόσον ένδιαφερόσης ύποθέσεως. Και η μετάφρασις γαλιάνουσα. Μεταφράζετε εις τό έξής τη βοήθεια λεξικού. Θά σας βοηθήση, αλλά και θά σας όφελήση πολύ. Καφαλαϊοθροήσση, Παλαύχωρον (Χανίων): Γράφετε στην έπιστολήν σας την λέξιν «άνθις». Άνθικός θά θέλατε να ήπτε. Έπίσης άλλο τό άρα και άλλο τό άραγε. Μεταφύμε όμως να σας διδάσκωμεν κατ' αυτόν τον τρόπον: 'Αγοράσατε μιαν 'Γραμματικήν', θά σας όφελήση πολύ. Σε, Σέη: Τά ποιήματά σας όχι επιτυχή, δυστυχώς. Πρέπει να διαβάσετε πολύ ποιήσιν, διότι έκτός των έννοιών και οι στίχοι είναι έλαττωματικοί. Στεράτην Γ. Μιτυλήνη: Όχι επιτυχές. Και οι ίδιαι τον σκοτειναι και άσφαεις. Προσέχετε εις τό έξής: Ποίησις θά ελεψι διάνεια, φως, ώραίότης. Φ. Κονιδάην: Στιχογραφείτε επιτυχώς. Προσέχετε όμως εις τας έννοιαις. Τό ποιηματάκι «Στη Θάλασσα», καλόν από της μιάς άπόψεως, κακόν από της άλλης. Μ. Παγούλην Λουτράκι: Η διεύθυνσις δεν έχει προσηκτικήν ούτε μαντικήν δύναμιν. Ας όφραται οι αυτόο άναποκρίται, οι όποιοι, άσφαλως, έχουν ανάγκην διορθών!... Σ. Σιμωνίτην: Προσωπικά ποιήματα δεν δημοσιεύομεν. Κ. Άνδρεάδην: Άνεπιτυχές. Ποιή μάστιχα άνεπιτυχές. Μελετήσατε άρκετά πριν έναγγραφέτε. Μόνον οι στίχοι αυτοί κάπως έχαρακτιρίσθ από τους άλλους:

νάσαι της έμορφιάς
τό πειδ λαμπρό άστέρι.
κι' έχω μέσ' στη βράντα σου
κρυμμένος σ' άνθοςκόκκινα,
ισπότης έρωτοπληγής
νά σου φιλώ τό χέρι...

Γ. Γεωργιάδην: Περιέχει όλην έντελώς άκατάλληλον διά τό «Μπουκέτο». Αν σας είναι δυνατόν συνεπώς στείλτε κάποιον να τό πάρη από τό γραφείο μας. Πάντως σας εύχαριστούμεν θερμώς τό ένδιαφέρον σας. Στεφάνον Τσαύσην Καρδίτσα: Εύχαριστούμεν θερμώς. Περιμένομεν ΕΠΙΣΥΣΤΑΣΕΙ. Τά έξοδα εις βάρος μας.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Αναγγέλλοται και κρύνονται τα νεοεκδόμενα βιβλία, των όποιων μας άποστέλλονται δύο άντίτυπα.

Υπό του Όικου Ζηκάκη εξέδόθησαν εις κοινήν τόμον, άριστοτεχνώς μεταφρασμένα υπό του κ. Κ. Πρασά, τά 'Απομνημονύματα ένός φυλακισμένου' του 'Αντρέιεφ.

ΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ", ΑΝΑ ΤΗΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΝ

Απήλθεν εις Περιοδελαν άνά την Πελοπόννησον, ως αντιρόσπος του «Μπουκέτου», ο κ. Σπύρος Γιαννακόπουλος. Ο κ. Γιαννακόπουλος θά ίπισκεφθή την Κόρινθον, τό Ναύπλιον, την Τριπολί, τας Καλάμας, τον Πύργον, τας Πάτρας και διαφόρους άλλας πόλεις και κομποποιεί της Πελοποννήσου, προς έγγραφην συνδρομητών εις τό «Μπουκέτο» και εις την «Βιβλιοθήκην» αυτού.

Πρέπει όλοι οι φίλοι, οι συγγενείς και οι γνωστοί των άναγνώστων μας, που μένουν εις τά ξένα, να γνωρίσουν τό «Μπουκέτο». Αποστέλλατέ το και μάς ύποχρεώνετε.

Η διεύθυνσις του «Μπουκέτου», έκτός του περιοδικού αυτού, τό όποιον έδωκεν εις τό κοινόν, τέλειον από πάσης άπόψεως, μη φεισθείσα κόπων και έξόδων, πρόκειται να προσφέρη ήδη εις τον λαόν και έτέραν σειράν έκλεκτών άναγνώσμάτων, μοναδικών εις τό είδος των. Θ' άρχίση δηλαδή καταρτίζουσα «Βιβλιοθήκην» του «Μπουκέτου» διά μηνιαίων έκδόσεων, εκλέγουσα προς τό το άριστα των έργων των γνωστοτέρων ξένων και Έλλήνων συγγραφέων. Ούτω θά εκδίδεται εις τόμος τον μήνα, περιλαμβάνων έν άυτοτελές μυθιστόρημα, έκλεκτόν και άξιαναγνώστον.

Οι άναγνώσται μας, οι επιθυμούμενς ν' άποκτήσουν τά έργα της «Βιβλιοθήκης» του «Μπουκέτου», δύνανται να έγγραφουν προς τότου συνδρομηταί, καταβάλλοντες τριμήνον, έξαμήνον ή έτησίαν συνδρομήν. Η συνδρομή θά είναι 120 μόνον δραχμής δι' έν έτος και άνάλογος διά τας τριμηνίας και εξαμηνίας. Οι συνδρομηταί μας θά λαμβάνουν τακτικώς κάθε μήνα τό βιβλίον των. Ανεύθεσμεν προς τότου εις γνωστούς λογίους και μάς μεταφράζον τα πλέον γοητευτικά έργα της παγκοσμίου φιλολογίας. Αι έκδόσεις μας θά είναι πολυτελείς και κομψόταται. Αι συνδρομαί δεν ν' άποστέλλονται εις τά γραφεία μας. Τοιουτοτρόπως θ' άποκτήσετε όλοι, πλην του «Μπουκέτου», και μίαν σειράν θαυμασιών έργων, καταρτίζοντες έκλεκτήν βιβλιοθήκην.

Δεν πρέπει λοιπόν κανείς να χάση αυτήν την εύκαιρίαν. Όλοι οι άναγνώσται μας πρέπει να έγγραφουν συνδρομηταί της «Βιβλιοθήκης» του «Μπουκέτου». Θά δεχόμεθα ακόμη και μηνιαία συνδρομαί. Αποστέλλετε σύντομα την συνδρομήν σας διά να άρχίσετε λαμβάνοντες από τον πρώτον μήνα τας έκδόσεις του «Μπουκέτου», αι όποιαί θά είναι μοναδικαί.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Κους Κους Β. Βαρυκάν, Μαθ. Γυμνασίον, Μαράθωνα (μηνιαία). Κ. Κυριακόπουλον, Πάτρας (μηνιαία). Α. Θανόπουλον, Καρδίτσαν (μηνιαία). Χ. Γεωργιάδην, Θεσσαλονίκη (μηνιαία). Εύρ. Τσουτρελλήν, Σάμνην (τριμήνος). Εύρ. Γαλανού, Βόλον, (έξαμήνος). Ι. Μποχωρόπουλον, Μαργαρίτιον (τριμήνος). Β. Χανού, Τήνην (τριμήνος). Εκάβην Μπελεζίνην, Πάτρας (έξαμήνος). Φ. Φωτόπουλον, Άγιοι Νίκοι (τριμήνος). Κ. Μάντζαρη, Θεσσαλονίκη (έξαμήνος). Δημ. Νίτσον, Θεσσαλονίκη (τριμήνος). Ν. Κοιτομήτρον, Θεσσαλονίκη. Κ. Μουμτζήν, Σοκράτους 62, Θεσσαλονίκη (τριμήνος). Ο. Ζαχαριάδην, Ζαφειράκη 7 Θεσσαλονίκη (τριμήνος). Εύάγ. Τσελέπη, Βάσου 11 Θεσσαλονίκη (έξαμήνος). Ι. Καραγεωργόπουλον, Μάρκου Μπότσαρη 33 Θεσσαλονίκη (έξαμήνος). Β. Αθανασόπουλον, Αποθηκάριον Τελεονίου Θεσσαλονίκης (έξαμήνος). Ν. Παπακώσταν, Καστοριαν Μακεδονίας (τριμήνος). Α. Τσελεκίδην, Ίονικην Τράπεζαν Θεσσαλονίκη (τριμήνος). Β. Γιαννοπούλον, Μηλέων Βόλου (μηνιαία). Δημ. Κιβωτού Λεωφόρος Γεωργίου Α' 155 Πειραιά (τριμήνος). Α. Αντωνόπουλον, Αταλάντην (τριμήνος). Νίτσον Παπαδοπούλου Βασιλίσσης Όλγας 108 Θεσσαλονίκη (έξαμήνος). Γ. Κατσάρον Τεσσαβέλλα 23 Θεσσαλονίκη (τριμήνος). Κ. Γκόνον 'Αλεξάνδρου (μηνιαία). Κ. Μαισασκήν Θεσσαλονίκη (τριμήνος). Ν. Παντελίν Β. Καρόλου 66 Θεσσαλονίκη (τριμήνος). Γ. Κεσεκλήν Φωκαίας 1 Θεσσαλονίκη (τριμήνος). Ζωζέφ. Αντίελ Θεσσαλονίκη (έξαμήνος). Φ. Λιάκον Θεσσαλονίκη (τριμήνος). Ζ. Νικολάου, Σέρρας (έξαμήνος). Α. Τζανετήν, Αγιάσσαν Μιτυλήνης (τριμήνος). Α. Βακαρέτην Σέρρας (τριμήνος). Α. Μενεγάκη ένταύθα (μηνιαία). Κ. Μιχαηλοπούλου ένταύθα (μηνιαία). Άλκιη και Ρομφίους Μαρίλην Καλλιθέα (έτησίαν). Ελένην τό ένταύθα και ένεργάριτες συνδρομηταί εις την Βιβλιοθήκην του «Μπουκέτου».

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΞΥΠΝΗ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

— Η γυναίκα είναι λεπτό πλάσμα. Και η πιο θυρώδεις γυναίκες έχον τόσους ντελικάτους—Έλεγε ένας χρησμένος.— Η μακαρίτισσα η γυναίκα μου λόγω χάριν έζητούσε να με χτυπάη, όποτε την έπαινε ο θυμός, με τό πιο μαλακό μέρος της στήθας.

Γλάκας: Έκείνος, άρχίζει της έπιστολής του σ' Έκείνη με τό «θησαυρός μου» και της τελειώνει με τό «σου στέλνω χίλια φιλά».

Έκείνη, άρχίζει της έπιστολής της σ' Έκείνον με τό «Ταμία μου» και της τελειώνει με τό «στείλε μου χίλια φράγκα».

Ο ΚΑΤΕΥΓΥΜΕΝΟΣ

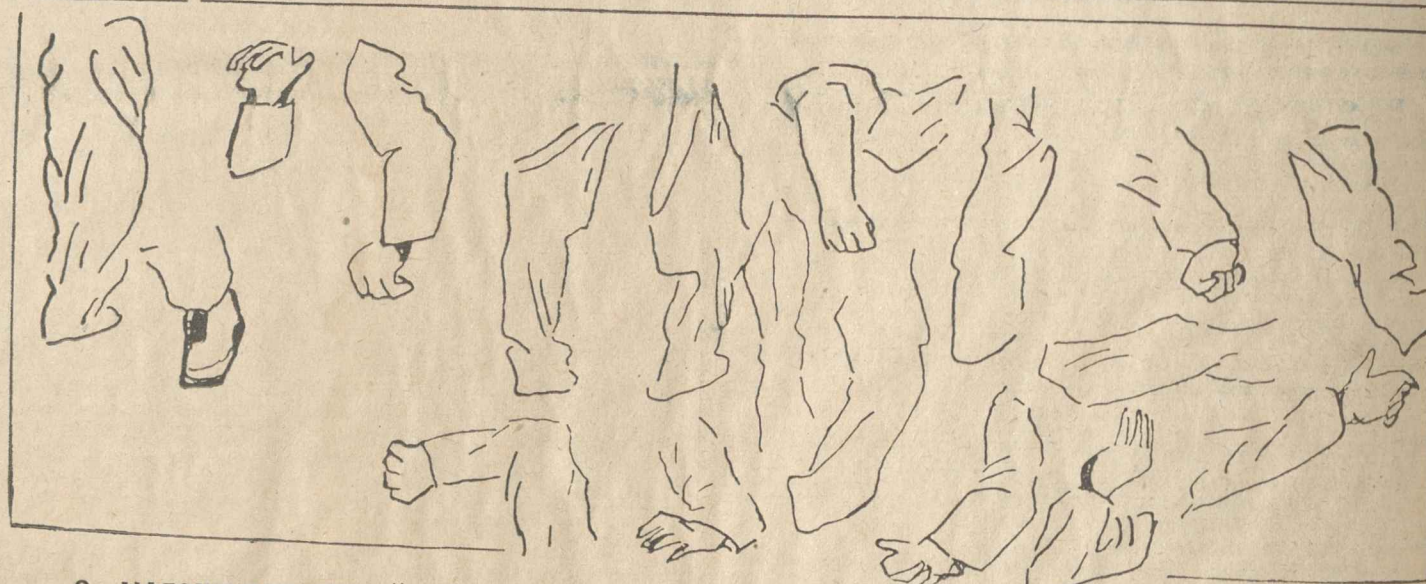
ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Είς τό θέατρον Κυβέλης ή «Γειτνίσιας», η ώραία αυτή άθηναϊκή ήθογρασία του κ. Παντ. Χρόν, προκάλεση κάθε βράδυ άθρόαν συροήν κύσμων.

Μετά της «Γειτνίσιας» θά εξακολουθήση και άλλο έλληνικών έργων.

Θά παχθή διά πρώτην φοράν τό νέον δράμα του κ. Σπύρου Μελά με τον τίτλον «Μια νύχτα μια ζωή» προταγματισούσης της κ. Κυβέλης.

Νέα σχηματικά κατεσκευάσθησαν, ένα δέ ωραιότατον σαλόνι του καλλιτέχνη σκηνογράφου κ. Μπουσινέ θά άρέση πολύ.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ", ΠΡΟΣ ΑΠΟΦΥΓΗΝ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΕΩΝ

Ζητούμεν συγγνώμην από τους αγαπητούς μας αναγνώστες, διότι είμεθα αναγκασμένοι σήμερα να διακόψωμεν αποτόμως τον διαγωνισμό της εικόνας, τον αρχίσαντα υπό του προηγουμένου φύλλου. Πράττομεν τούτ' άκυστως μας άνωτέρα βίη, ως λέγουσι, και τό πρώτομιν θέλοντες ν' αποφύγωμεν οιαδήποτε παρεξήγησιν ή δυσάρεστον.

Διά την άκριβειαν συνέβη τό εξής: Η μοιραία και καταπληκτική όμοιότης της έν ή φωτογραφία γυναικός, με πρόσωπον «μη επιθυμητόν», κατά τόν γνωστόν χαρακτηρισμόν, τοίς μέν, επιθυμητόν ή συμπαθές εις τοίς δέ, έπροκάλεσε παρεξηγήσεις, τάς οποίας δέν δύναται ν' άνεχθή περιοδικόν οικογενειακόν, ως είνε τό «Μπουκέτο», περιοδικόν μακράν πάσης διαπάλης εύρησκόμενον και ένα ίχον σκοπόν, την μόρφωσιν και τέχνην της ελληνικής νεολαίας. Κατόπιν τούτου έπροτιμήσαμεν νά διακόψωμεν τόν διαγωνισμόν και ν' αντικαταστήσωμεν αυτόν άμέσως δι' έτέρου, ούτως ώστε νά μη στερούν οί αναγνώσται μας της σχετικής τέρψνης απολαύσεως.

Ο δημοσιευόμενος κάτωθι νέος διαγωνισμός, είνε ώσαύτως ένδιαφέρον, ως και οί προηγουμένοι. Πρόκειται περί μις συμπλοκής λαβούσης χώραν εις την Πλάκην, κατόπιν άφθόνου και γενναίας κρασοκατανύξεως.

Οί συμπολίται κρασοπατέρες ήλθαν, καθώς βλέπετε, σιά χίμα και τό κατάστημα άνεστατάθη. Φωνές, γρόνθοι, κόλαφοι, τσαγκου νίσματα, χαλαρός κυρίον!...

Διά ν' άποτελεσθή όμως πλήρης ή τόσον παραστατική και ένδιαφέρουσα εικόνα, ή τόσον έλληνοκρατικής, πρέπει νά κόψετε τάς κάτωθι αττικής χείρας και πόδας και νά τάς κολλήσετε καταλλήλως εις εκείνους πού άνήκουν.

Μελετήσατε όμως καλώς την εικόνα προηγουμένης. Προσέξτε την διά νά μη ύπολέσετε εις λάθη.

Δύσεις δεχόμεθα μέχρι της 15 Σεπτεμβρίου.

Εις εκείνους, ούτινες θά συμπληρώσουν την εικόνα επιτυχέστερον, θά δοθών κατόπιν κληρώσεως, τά αύτα δώρα του προηγουμένου διαγωνισμού:

α) Ένα ζεύγος μοντέρνα γάντια πέτινα,
β) Ένα μοντέρνο κασκόλ... Χειμών γάρ πλησιάζει!
γ) Ένα φιαλίδιον μοντέρνου άρώματος.

δ) Ένα κουτί με άρωματώδεις σάπωνας άρίστης ποιότητος.
ε) Τρίμηνος άποστολή του «Μπουκέτου» δωρεάν.

ς) Ένα τόμον του «Φάουστ» του Γκαίτε, μεταφρασμένου υπό του ποιητού κ. Άριστομένους Προβεγγίου.

Τάς εικόνας θά μάς τάς στέλλετε μετά την σχετικήν συμπλήρωσιν έντός φακέλλου, έσωκλείοντες και έν πεντηκοντάλεpton

Ε. Μ. ΤΡΑΓΑΚΗΣ

ΣΑΠΟΝΟΠΟΙΕΙΑ-ΕΛΑΙΟΥΡΓΕΙΑ

ΑΛΕΥΡΟΜΥΛΟΣ ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΣ

ΕΞΑΓΩΓΗ ΚΑΙ ΑΦΑΙΡΕΣΙΣ ΤΗΣ ΟΣΜΗΣ

ΤΟΥ ΕΛΑΙΟΥ, ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ, ΚΛΠ.

ΠΛΩΜΑΡΙΟΝ-ΜΥΤΙΑΗΝΗ

ΕΛΛΑΣ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΕΜΜΑΤΡΑΓΑΚΗΣ-ΠΛΩΜΑΡΙΟΝ

Ε. Μ. TRAGAKIS

SAVONNERIES - HUILERIES

MOULIN DE FARINE A VAPEUR

EXTRACTION ET DESODORISATION

D'HUILE DE SULFURE ETC.

ΠΛΟΥΜΑΡΙ-ΜΥΤΙΛΗΝΗ

GRÈCE

TÉLÉGRAMMES:

ΕΜΜΑΤΡΑΓΑΚΗΣ-ΠΛΟΥΜΑΡΙ

ΡΑΦΕΙΟΝ Ο "ΣΥΡΜΟΣ",
Ν. ΚΟΥΔΟΥΜΝΑΚΗ
ΟΔΟΣ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 71 ΑΘΗΝΑΙ

ΝΤΟΚΑΣ

Χαρτοπωλείον

Έπιστολήτρια, Τυπογραφικά Έργασια, Προσκλητήρια γάμων,
5 ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 5

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΘΗΝΩΝ

11-ΟΔΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ-11

ΙΔΡΥΘΕΝ

ΠΡΟΣ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΙΝ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

"Όσοι έν τών μαθητών τών διαφόρων Σχολείων έχουν βιβλία προς βιβλιοδέτησιν, δύνανται νά τά άποστέλλωσιν εις τά Γραφεία και Τυπογραφεία του «Μπουκέτου», του οποίου τό Βιβλιοδετικόν τμήμα άναλαμβάνει νά τά βιβλιοδετή με στερεότητα και καλλιτεχνίαν μονοδικήν.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ!

ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΟΙ!

Τό Βιβλιοπρακτορείον δ "ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ", άναλαμβάνει την άπανταχού προμήθευσιν πάσης φύσεως βιβλίων. Ζητήσατε τιμοκαταλόγους.

Γραφεία: Ομήρου 43. Αθήναι.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΧΡΥΣΟΥ ΠΛΑΤΙΝΗΣ

ΚΑΙ ΣΥΜΠΛΕΓΜΑΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

ΣΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΧΡΥΣΟΧΟΥΤΑΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ Δ. ΠΟΥΛΑΚΗ

ΘΗΣΕΩΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ

"WEVERN"

Οί τελειότεροι Άγγλικοί Κονδυλοφόροι διαρκείας με πένναν χρυσήν Νο 8, 14 καρατίων εις 3 πάχη, διά γραφήν: Χονδρήν μετροίαν και λεπτήν. Νεώτατον και απλούστατον σύστημα αυτομάτου γεμίματος μελάνης.

"Έχοντες ως πρόγραμμα «έν τη καταναλώσει τό κέρδος» και όπως ο κονδυλοφόρος μας καταστή προσυτός εις πάντας, όλοσάμεν την τιμήν αυτού εις Δρχ. 110 μεθ' ένός φιαλιδίου ειδικής μελάνης. Εις τάς επαρχίας άποστέλλεται έλεύθερος τελών έναντι προσβάσματος της άξίας του έν δραχμών 110.

Γ. & Α. ΓΕΩΡΓΙΩΔΗΣ

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ "ΚΟΣΜΟΣ"

Όδός Ιωάννου Περμαζόγλου Αριθ. 19 (Νέα Καταστήματα Άρσακείου)

ΕΝ ΜΥΤΙΑΗΝΗ: Πωλείται παρά τοίς κ. Άδελφοίς Άντωνίου και Σίας
ΕΝ ΚΑΒΑΛΛΑ: εις τό Χαρτοπωλείον «ΚΟΣΜΟΣ».

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΜΠΕΡΤΟΛΗ

11—ΑΛΩΠΕΚΗΣ—11

Ἀναλαμβάνει πρόην καθηγητὴς τῆς Σχολῆς
τῶν Ἑδελπίδων, νὰ προγυμνάζῃ ὑποψηφίους διὰ
τὰς Σχολὰς Ἑδελπίδων, Δοκίμων, Πολυτεχνείου,
Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς Σχολῆς καὶ Λιμενικῶν
Υπηρεσιῶν.

Τὴν μεγαλυτέραν συλλογὴν ὑφασμάτων καὶ
μεταξωτῶν διὰ γυναικεία φορέματα, δλα τὰ
λευκὰ εἶδη διὰ προίκας, ψιλικά, εἶδη πολυ-
τελείας, κρατεῖ πάντοτε τὸ κατάστημα

Γ. Α. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΡΜΟΥ 117 ΠΛΑΤ. ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ

ΑΡ. ΤΗΛ. 13-75

ΕΥΚΑΙΡΙΑ! ΕΥΚΑΙΡΙΑ!

ΕΙΣ ΤΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΚΩΝΣ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΛΕΚΑ 7

Πωροῦνται κρὶσὲ καλλιτεχνικὰ
μονόχρωμα καὶ διχρωμίας

ΔΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΕΚΔΟΣΤΑΣ
ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΚΑΛΤΣΑΗ ΚΑΛΤΣΑΗ ΚΑΛΤΣΑΗ
ΜΟΝΟΝ ΣΤΗΝ ΚΑΜΒΔΙΑ

ΤΟ ΕΥΘΥΝΟΤΕΡΟΝ ΣΤΟ ΕΙΔΟΣ ΤΟΥ

10 — Ἀγίου Μάρκου — 10

Α Π Ο Θ Η Κ Η ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΚΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Θ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ ΙΟ - ΣΕΣΣ ΕΥΣΣΗΣ - ΙΟ

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΑΝΔΡΙΚΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ΕΙΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ & ΣΤΑΤΑΣΧΕΔΙΑ

ΔΙΑΔΕΤΜΕΝΑ ΤΑΝΤΟΤΕ ΑΠΟ ΤΩΝ Κ. ΑΘΑΝΑΣΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΩΝ

ὅστις ἐπισημαίνεται δις τοῦ ἔτους τὰ μετὰ εἴτερά καὶ ὀνο-
μαστότερα ἐργοστάσια Λονδίνου καὶ Παρισίων

ΟΙ Κ. Κ. ΕΜΠΟΡΟΙ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΟΦΡΑΓΓΤΑΙ
τῶν Ἀθηνῶν Πειραιῶς καὶ ἐπαρχιῶν δύνανται
νὰ προμηθεύωνται τὰ ὑφάσματα τῶν

ΕΙΣ ΑΡΙΣΤΑΥΣ ΠΟΙΟΤΗΤΑΣ
ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ Δ' ΕΥΘΥΝΗΣ
ΑΘΑΝ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΩΝ
ΑΘΗΝΑΙΣ